Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΗ' ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΜΑΪΟΣ 1952

ΑΡΙΘΜ 387

Ἀπὸ τὴν πρόσφατον συγκέντρωσιν τῶν ἀρχηγῶν καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Εὐλαβέστατοι Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ λοιποὶ ἱερεῖς τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

25 Ἀπριλίου 1952

Ἀγαπητοί μου συνεργοὶ ἐν Κυρίῳ,

Θὰ ἐπληροφορήθητε βεβαίως ἅπαντες ἐκ τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ Ἑλληνικοῦ μας Τύπου, ὅτι, ἀποφάσει τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ Δεκαδολλαρίου κατὰ τὸ ἔτος 1951, κατεβλήθη τὸ 10 ο)ο, ἤτοι τὸ ποσὸν τῶν 32,000 δολλαρίων εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεως Κλήρου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Πρόκειται περὶ μοναδικῆς τῷ ὄντι ἐνισχύσεως τοῦ ταμείου τούτου διὰ τοῦ ὁποίου παρέχεται σύνταξις εἰς τοὺς ἀποχωροῦντας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἱερεῖς.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐπιβάλλει δύο καθήκοντα εἰς ἅπαντας τοὺς ἱερεῖς τοὺς διακονοῦντας ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς. Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦτο, ὅτι ὀφείλουν ἅπαντες οἱ ἱερεῖς οἱ μὴ ἐγγεγραμμένοι ὡς μέλη εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεως Κλήρου, νὰ σπεύσουν ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς αὐτό. Διότι τὸ Ταμεῖον, χάρις εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ Δεκαδολλαρίου, ἐνισχύεται τώρα σημαντικῶς. Ἡ δὲ σημερινὴ σύνταξις τῶν 50 δολλαρίων, ἐντὸς ὀλίγων μόνον ἐτῶν πρόκειται νὰ ἐπαυξηθῇ ἐπαισθητῶς. Τοιουτοτρόπως ἅπαντες οἱ ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας ἱερεῖς θὰ ἔχουν σύνταξιν, ἥτις θὰ καθιστᾷ αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ ζοῦν ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου, θὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν τῶν προσώπων τῶν ἐξαρτωμένων ἐξ αὐτῶν. Ἂς μὴ ἀναβάλλουν λοιπόν, τὸ καθῆκον τοῦτο οἱ μὴ ὄντες μέλη τοῦ Ταμείου Συντάξεως, ἀλλ' ἂς θελήσουν τὸ ταχύτερον νὰ ἐγγραφοῦν εἰς αὐτό.

Τὸ δεύτερον καθῆκον εἶναι ὅπως ἅπαντες οἱ ἱερεῖς ἐπιληφθοῦν δραστηρίως, ἀόκνως καὶ συντόνως, τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οἰκογένεια ἥτις νὰ μὴ καταβάλλῃ τὸ Δεκαδολλάριον ὑπὲρ τῶν ὑψίστων καὶ ἁγιωτάτων σκοπῶν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατανοήσατε, ἀγαπητοί μου, ἅπαντες καὶ προσπαθήσατε νὰ κατανοήσουν καὶ ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί μας, ὅτι ἐκ τῆς πλήρους καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἐπιτυχίας τοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου, ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιβίωσις ἡμῶν ὡς Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ὀρθότατα ἐλέχθη παρὰ τοῦ Ὑπάτου Προέδρου μεγάλης Ὀργανώσεως, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ ἐλπὶς νὰ περισωθῇ ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ἐλπὶς αὐτὴ στηρίζεται καὶ ὀφείλει νὰ στηρίζεται εἰς τὸ Δεκαδολλάριον. Παράλειψις τοῦ καθήκοντος τῆς καταβολῆς τοῦ Δεκαδολλαρίου σημαίνει ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπονόμευσιν τῶν σκοπῶν της, ἐχθρότητα πρὸς αὐτήν, συνεργασίαν εἰς τὴν ἐξαφάνισίν της. Τονίζετε πρὸς ἅπαντας τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ διὰ παντὸς τρόπου καὶ μέσου ἐπιμένετε ὅπως ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια γίνῃ συνείδησις ὅλων γενικῶς τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν μας. Ἐν τέλει, ἂς μὴ λησμονοῦμεν ὅτι ἐκ τῆς δραστηριότητος, τῶν προσπαθειῶν καὶ τῆς ἐργασίας ἐν γένει τῶν ἱερέων ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου κατὰ μέγιστον μέρος ἐξαρτᾶται ἡ ὁλοκληρωτικὴ καὶ πλήρης ἐπιτυχία αὐτοῦ.

Μετὰ βαθείας ἀγάπης ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Τὸ καθῆκον τὸ ὁποῖον ἔχει κάθε Χριστιανὸς νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν συστηματικὴν διάδοσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ἐπιβάλλει εἰς τοὺς τακτικοὺς ἢ ἐκτάκτους ἀναγνώστας τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἐγγράψουν εἰς τὸ Περιοδικὸν αὐτὸ τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ γνωστούς των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξυπηρετεῖται ἡ εὐγενὴς προσπάθεια πρὸς εὐρυτέραν ἐξάπλωσιν τοῦ γραπτοῦ Λόγου εἰς ὅλας, εἰ δυνατόν, τὰς ὁμογενεῖς οἰκογενείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ.

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find $3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name .....

Address .....

.....

THE ORTHODOX OBSERVER
Vol. XVIII. No. 387. — MAY 1952
Established 1934
A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.
Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor
at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
"Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."
SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΗ'. Ἀριθ. 387 ΜΑΪΟΣ 1952

Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Ἓν εἶναι τὸ πρότυπον τῆς ἀληθινῆς μητρός. Ἓν εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς πραγματικῆς μητρός. Καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ πρότυπον καὶ ἰδεῶδες πρέπει νὰ στρέψῃ ὅλην της τὴν προσοχὴν κάθε μητέρα. Τὸ πρότυπον δὲ καὶ ἰδεῶδες τῆς ἀληθινῆς καὶ τῆς πραγματικῆς μητρὸς εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικούς μας ὕμνους ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς.

Ἂς ἀκολουθῇ ὅσον θέλει τὴν κοσμικὴν ἐξέλιξιν ἡ σημερινὴ γυνή. Ἂς προικίζῃ ἑαυτὴν μὲ γνώσεις. Ἂς συναγωνίζεται τὸν ἄνδρα εἰς ὅλους τοὺς βιοτικοὺς τομεῖς. Ἂς ἀναλαμβάνῃ ἐπαγγέλματα ἐλευθέρια. Ἂς τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς σωματείων, ὀργανώσεων, κινήσεων κοινωνικῶν.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ προορισμός της, ὁ μοναδικὸς καὶ κύριος, εἶναι ἡ μητρότης. Ἡ ἀποστολή της εἶναι νὰ ὁμοιάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὸ πρότυπον καὶ ἰδεῶδες. Νὰ γίνῃ μήτηρ ζωῆς διὰ τὰ τέκνα της. Ἡ ἀγάπη της καὶ ἡ στοργή της μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποδειχθῇ. Δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν τῶν τέκνων της; Δὲν ἀποτελεῖ διακαῆ πόθον της νὰ τὰ ἴδῃ νὰ ἀνέρχωνται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς κοινωνίας; Δὲν διψᾷ καὶ δὲν ὀρέγεται μόνον καλὰ νὰ λέγουν καὶ νὰ φρονοῦν διὰ τὰ ἔκγονά της; Ποία εἶναι ἡ μήτηρ, ποὺ ἀντίθετα πρὸς ὅλα αὐτὰ θὰ ἔλεγε; Καμμία ἀπολύτως. Ἀκόμη καὶ ἡ πλέον παραστρατημένη μήτηρ, ἕνα πόθον ἔχει ὑποκάρδιον καὶ μύχιον: νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον της ἐπιτυγχάνον, προοδεῦον, ἀνυψούμενον, χαῖρον, εὐδοκιμοῦν καὶ εὐτυχοῦν.

Αἴ, λοιπόν, μητέρες, ὑπάρχει ὁ τρόπος ὁ ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸν τὸν μύχιον καὶ ὑποκάρδιόν σας πόθον. Ὁ δὲ τρόπος αὐτὸς εἶναι νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ πρότυπον καὶ ἰδεῶδες τῆς ἀληθινῆς, τῆς πραγματικῆς μητρός, τῆς κεχαριτωμένης Μαρίας. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ καταβληθῇ κάθε προσπάθεια, νὰ γίνῃ κάθε θυσία δι' αὐτό. Ἀξίζει τὸν κόπον, διότι εἰς αὐτὴν τὴν προσπάθειαν καὶ τὴν θυσίαν εὑρίσκεται ὄχι μόνον ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἀγαπητῶν σας σπλάγχνων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδική σας ἄφθιτος καὶ αἰωνία δόξα καὶ τιμή.

Ὀλίγον μετὰ τὴν προσφορὰν τοῦ ἑαυτοῦ της ὁλοκλήρου εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, μὲ ἐνόρασιν προφητικήν, εἶχεν εἰπῇ δι' ἑαυτὴν ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς: «Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί».

Ποία δόξα καὶ τιμὴ ἐστάθη εἰς τὸν κόσμον ἀνωτέρα καὶ ὑψηλοτέρα ἀπὸ ἐκείνην τῆς Μητρὸς τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ποῖον ὄνομα, μετὰ τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα τοῦ Σωτῆρος, ὑψώθη περισσότερον εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων; Ποία ἀνθρωπίνη ὕπαρξις ἔχει λάβῃ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδὰμ θέσιν τιμιωτέραν, λαμπροτέραν καὶ μονιμωτέραν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ κατέχει ἡ συνδέσασα τὴν γῆν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὴν φθορὰν μετὰ τῆς ἀφθαρσίας, τὸν πεπερασμένον καὶ ἀδύνατον ἄνθρωπον μὲ τὸν ἄπειρον καὶ παντοδύναμον Θεόν;

Ποία γυνὴ δὲν θέλει τὴν δόξαν της καὶ τὴν τιμήν της, καὶ μάλιστα τὴν ἄφθιτον καὶ αἰωνίαν δόξαν καὶ τιμήν της; Ἡ κατ' ἐξοχὴν Μήτηρ, ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς, ἡ Παναγία δεικνύει τὸν δρόμον τὸν μοναδικὸν ποὺ ὁδηγεῖ καὶ εἰς τὴν ἀληθινὴν τιμὴν καὶ δόξαν κάθε μητρός, καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν καὶ εὐτυχίαν τῶν ἀγαπητῶν καὶ προσφιλῶν της τέκνων.

Ἡ μίμησις τῆς Μητρὸς τῆς Ζωῆς, ὅθεν, ἂς εἶναι τὸ ἰδεῶδες κάθε μητρὸς ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ αὐτὴν τὴν εὐθύνην ἂς ὑπομιμνήσκῃ εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας ἡ ἑορτὴ τῆς μητρός, ποὺ κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἑορτάζεται εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν. Ἂς εἶναι καὶ ἂς γίνῃ ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀποστολὴ κάθε μητρὸς νὰ εὑρίσκεται κατὰ τὸ δυνατὸν πλησιέστερον πρὸς τὴν Μητέρα τῆς Ζωῆς. Μὲ τὴν ταπείνωσιν, πρὸ παντός, κατέκτησε τὴν προνομιοῦχον θέσιν της ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ἡ Μητροπάρθενος Μαρία. Μὲ τὴν ταπείνωσίν της τὴν εἰλικρινῆ, τὴν πηγαίαν, τὴν ἀληθινήν. Χάρις εἰς αὐτὴν κατέστη κεχαριτωμένη, ἔγινε κατοικητήριον τῆς θείας χάριτος. Ἡ δὲ θεία χάρις εἶναι ὁ ἀπαραίτητος καὶ δυναμικὸς παράγων, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δημιουργηθοῦν καὶ θὰ καλλιεργηθοῦν αἱ ἀρεταὶ εἰς κάθε ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Τῆς ταπεινώσεως οἱ λόγοι τῆς Μητρὸς τῆς Ζωῆς ἂς ἠχοῦν συνεχῶς, ἀδιακόπως εἰς τὰ ὦτα τῶν γυναικῶν καὶ τῶν μητέρων. Καὶ ἂς τοὺς μελετοῦν αὐτοὺς τοὺς λόγους. Ἂς ἐμβαθύνουν εἰς τὸ νόημά των. Ἂς τοὺς ἀξιοποιοῦν εἰς τὴν καθημερινήν των ζωήν: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου».

ΑΓΙΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τὸ ἑορτολόγιον τοῦ μηνὸς Μαΐου τὸ στολίζει ἡ μεγάλη μορφὴ τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τῆς πρώτης Χριστιανῆς βασιλομήτορος Ἑλένης.

Τὸ ἐπίσημον περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔζη ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο καθαρῶς εἰδωλολατρικόν, ἀλλὰ εἰς τὸ οἰκογενειακόν του περιβάλλον ὑπῆρχεν ἡ θαλπωρὴ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ μήτηρ του, ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἦτο Χριστιανὴ καὶ διὰ τοῦτο προσεπάθησε νὰ δώσῃ χριστιανικὴν μόρφωσιν εἰς τὸν υἱόν της. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς αὐτὸν ὁ αὐστηρὸς ἠθικὸς βίος τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ ὑπακοὴ αὐτῶν εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις τοῦ κράτους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν καὶ παραλυσίαν τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἕνεκα τούτου διέκειτο συμπαθῶς πρὸς τοὺς χριστιανοὺς καὶ διέβλεπεν εἰς αὐτοὺς τὸ ὑγιὲς ἐκεῖνο στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον ὁλοταχῶς ἔβαινε πρὸς τὴν κατάπτωσιν.

Μὲ ψυχικὸν πόνον παρηκολούθει τοὺς σκληροὺς διωγμοὺς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καὶ ἐθαύμαζε τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ τὴν βαθεῖαν καὶ ἀκλόνητον πίστιν των. Δι' αὐτό, ὅταν ὁ Κωνσταντῖνος ἐβάδιζε ἐναντίον τῆς Ρώμης, μὲ τὴν εὐσέβειαν τὴν ὁποίαν εἶχε φυτεύσει εἰς τὴν ψυχήν του ἡ μητέρα του, ἀπηύθυνε θερμοτάτην προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν. Καὶ τότε, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ συγχρόνου Εὐσεβίου, ἐπισκόπου Καισαρείας, εἰς τὸν αἰθριώτατον οὐρανόν, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὁ Κωνσταντῖνος εἶδε μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμούς, εἶδαν δὲ καὶ οἱ ἀξιωματικοί του καὶ ὁ ἄλλος στρατός του, σταυρὸν ἐκ φωτός, ὁ ὁποῖος ἔφερε ἐπιγραφὴν μὲ γράμματα Ἑλληνικὰ «Τούτῳ Νίκα». Τί ἆρά γε νὰ ἐσήμαινε τὸ ὑπερθαύμαστον ἐκεῖνο σημεῖον; ὁ ἴδιος ὁ Κωνσταντῖνος εἶδε τὴν νύκτα καθ' ὕπνους τὸν Χριστὸν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ὅπως εἶχε φανῇ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔλαβε παρ' Αὐτοῦ τὴν παραγγελίαν νὰ κατασκευάσῃ λάβαρον μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' αὐτοῦ.

Πράγματι ὁ Κωνσταντῖνος, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὸ ὅραμα, ἐβάδισε κατὰ τῆς Ρώμης καὶ ἐνίκησεν. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του ταύτης ἔστησε τὸν ἀνδριάντα του εἰς τὴν Ρώμην κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα δόρυ εἰς σχῆμα σταυροῦ μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν: «Τούτῳ τῷ σωτηριώδει σημείῳ τῷ ἀληθεῖ ἐλέγχῳ τῆς ἀνδρείας τὴν πόλιν ἡμῶν ζυγοῦ τυραννικοῦ διασωθεῖσαν ἠλευθέρωσα . . . » Ἔν ἔτος μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα ὁ Κωνσταντῖνος εὑρισκόμενος εἰς τὸ Μιλᾶνον τῆς Ἰταλίας, ἐξέδωκε τὸ περίφημον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν διάταγμα ἀνεξιθρησκείας καὶ ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως. Τὸ Διάταγμα ἀπέβλεπε εἰς ὅλα τὰ τότε θρησκεύματα, ἀλλὰ προφανῶς κυριώτατος σκοπός του ἦτο ἡ ἀπόδοσις δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας εἰς τοὺς ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας διωκωμένους χριστιανούς. Ἀνεγνωρίσθη εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἡ ἐλευθέρα τέλεσις τῆς λατρείας της καὶ διετάχθη ἡ ἀπόδοσις τῶν ναῶν καὶ τῶν κτημάτων της. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἐν τῇ Δύσει ἔδωκε πολλὰ προνόμια εἰς τὸν Χριστιανικὸν Κλῆρον καὶ ἐβοήθησεν ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου εἰς τὴν ἀνέγερσιν Χριστιανικῶν ναῶν. Ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ ποινικὴν νομοθεσίαν διερρύθμισε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου. Κατήργησε τὴν σταύρωσιν, συνήθη θανατικὴν ποινὴν τῶν δούλων. Ἀπηγόρευσε νὰ στιγματίζωνται οἱ καταδικαζόμενοι μὲ σημεῖα ἀτιμωτικὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου των. Κατήργησε τοὺς ἀγῶνας τῶν μονομάχων. Ἐχορήγει διατροφὴν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ταμείου εἰς οἰκογενείας πτωχὰς διὰ νὰ προλαμβάνεται ἡ ἔκθεσις ἢ πώλησις τῶν τέκνων. Ἐκήρυττεν ἐνόχους ἀνθρωποκτονίας, τοὺς κυρίους, τῶν ὁποίων ἡ κακοῦργος μεταχείρισις ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς τὸν δοῦλον των.

Διὰ σειρᾶς νόμων ἀνεγνώρισε νομικὸν πρόσωπον τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν συνέδεσεν εἰς σχέσεις ἐπισήμους μὲ τὸ κράτος, ἐκήρυξε δὲ ἐγκύρους τὰς ὑπὲρ αὐτῆς διαθήκας. Παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἐπισκόπους δικαστικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων μικτῆς φύσεως, ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀστικῆς, ἀνεγνώρισεν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὸ δικαίωμα προτιμήσεως δικαστικῆς διαδικασίας πρὸ τῶν Ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων, ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἀποφεύγουν τὰ εἰδωλολατρικὰ κοσμικὰ δικαστήρια. Ἐθέσπισε τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς ἀργίας κ. ἄ.

Ὁ Κωνσταντῖνος μετὰ τὴν λαμπρὰν νίκην του, δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν Ρώμην. Ἡ Ρώμη ἦτο τὸ κέντρον τῆς εἰδωλολατρείας, τὰ νομίσματά της ἔφεραν τὰς εἰκόνας τῶν Θεῶν τῆς εἰδωλολατρείας, ἡ Σύγκλητος συνεδρίαζε μέσα εἰς ναὸν πλήρη ἀπὸ εἴδωλα, ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ ἡ μεγίστη πλειονότης τοῦ λαοῦ ἐνέμεναν εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἱεροτελεστιῶν τῆς πολυθεΐας.

Μέσα εἰς μίαν τοιαύτην ἀτμόσφαιραν εἰδωλολατρικήν, ἔπειτα μάλιστα καὶ ἀπὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον συνέβη κατά τινα εἰδωλολατρικὴν ἑορτήν, ὁ Κωνσταντῖνος ἐνόησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν Χριστιανόφιλον πολιτικήν του. Ἀποφασισμένος δὲ καὶ νὰ δεχθῇ τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα καὶ νὰ συστήσῃ χριστιανικὸν κράτος, ἄφησε τὴν Ρώμην μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ δημιουργήσῃ νέαν πρωτεύουσαν ἐν Ἀνατολῇ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν χριστιανικὴν πρωτεύουσαν. Καὶ ἡ ἐκλογή του ἔπεσεν εἰς τὴν ὑπέροχον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον. Χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ Κωνσταντίνου ἡ κτίσις τῆς νέας πρωτευούσης ἔγινεν εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα, καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐτίμησεν αὐτὴν διὰ πολυαρίθμων εὐκτηρίων οἴκων τοῦ νέου θρησκεύματος, δηλαδή, μὲ χριστι-

Ἀπὸ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Α΄ Περιφερείας εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

ανικοὺς ναούς. Ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας, τοῦ καλουμένου Φόρου, ὑψώθησαν δύο στῆλαι Ἑλένης καὶ Κωνσταντίνου καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν σταυρὸς μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν». Τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας βασιλευούσης ἔγιναν μεγαλοπρεπέστατα εἰς τὰς 11 Μαΐου τοῦ 330. Ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος τὴν ὠνόμασε Νέαν Ρώμην καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ δὲ λαὸς ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Κτίτορος τὴν ἐπωνόμασε Κωνσταντινούπολιν.

Τὸ ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἔργον τοῦ Κωνσταντίνου συνεπλήρωσεν ἡ Ἁγία Μήτηρ του Ἑλένη. Αὕτη ἀπὸ εὐσεβῆ πόθον κινουμένη ἐπεσκέφθη τὴν Παλαιστίνην, ἐκπληροῦσα παλαιὸν πόθον της, ἵνα προσκυνήσῃ τοὺς τόπους ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ἔζησε καὶ ἔδρασε ὁ ἱδρυτὴς τῆς θρησκείας μας Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Χάρις εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτὴν φροντίδα, κατόπιν ἐπιμελῶν καὶ ἐπισταμένων ἐρευνῶν, ἀνεκαλύφθησαν ὅλοι οἱ ἱεροὶ καὶ ἅγιοι τόποι, ἤτοι ὁ τάφος τοῦ Κυρίου, τὸ Σπήλαιον τῆς Γεννήσεως ὁ Τάφος τῆς Θεοτόκου καὶ ὅλα τὰ τίμια σεβάσματα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ ἠγέρθησαν πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ ἐνανθρωπίσαντος καὶ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος καὶ ἀναστάντος Σωτῆρος διὰ τῶν βασιλικῶν μεγαλοδώρων δωρεῶν.

Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὸν ἱερὸν αὐτὸν πόθον της ἡ πρώτη Χριστιανὴ βασιλομήτωρ ἐπέστρεψε καὶ πάλιν πλησίον τοῦ υἱοῦ της καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον παρέδωκε τὴν Ἁγίαν ψυχήν της εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Βραδύτερον ὁ Κωνσταντῖνος προσεβλήθη ἀπὸ νόσον, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸν τάφον. Παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν ἰατρῶν, ἡ νόσος ἐχειροτέρευε καὶ τότε προσελθὼν εἰς τὸν ναόν, ἐπροσκύνησε καὶ ἐξωμολογήθη μεγαλοφώνως τὰ ἁμαρτήματά του καὶ ἐζήτησε νὰ βαπτισθῇ. Ἀνέβαλε δὲ ἕως τότε τὸ βάπτισμα, διότι, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξήγησεν, ἐπεθύμει νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ λάβῃ τὸ Ἅγιον βάπτισμα εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Νικομήδειαν. Μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ φορέσῃ τὴν βασιλικὴν πορφύραν, ἀλλὰ ἔφερε τὸν λευκὸν χιτῶνα τῶν νεοφωτίστων. Τὴν χαράν του διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωήν, ἐκφράζουν σαφῶς τὰ ἀκόλουθα λόγια του: «Νῦν ἀληθεῖ λόγῳ μακάριον οἶδ' ἐμαυτόν, νῦν τῆς ἀθανάτου ζωῆς πεφάναι ἄξιον, νῦν τοῦ θείου μετειληφέναι φωτὸς πεπίστευκα».

Μικρὸν μετὰ τὴν βάπτισίν του ἀπέθανε τῇ 21ῃ Μαΐου τοῦ 337, ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς. Ὁ νεκρός του μετεκομίσθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐντὸς τοῦ τάφου, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε προετοιμάσει.

Ἡ προσωπικότης καὶ δρᾶσις τοῦ Μ. Κωνσταντίνου εὑρῆκε πολλοὺς πικροὺς ἐπικριτὰς ἐκ διαφόρων ἐλατηρίων. Ἀπὸ ὅλους αὐτούς, νηφαλιωτέρα καὶ δικαιοτέρα ἡ Ἐκκλησία μας εὑρῆκεν ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος προσέφερε μεγίστας ὑπηρεσίας, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν πολιτεία του εἰς καιρούς, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ρωμαϊκὴ ἐξουσία ἐξηκολούθει τὰς κακουργίας τριῶν αἰώνων ἀπέναντι τῶν Χριστιανῶν, ἐφανέρωνε ἄρχοντα ἀληθινὰ ἀπεσταλμένον ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ ἀφοῦ ἤνωσε εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ ἐνεργητικοῦ του τὴν δικαίωσίν του καὶ τὴν ἄφεσίν του διὰ τῆς μετανοίας, τοῦ Ἁγίου βαπτίσματος καὶ τῆς ὅλης Χριστιανικωτάτης κατανύξεως καὶ ταπεινώσεώς του, δικαίως ἡ μὲν Ἐκκλησία τὸν ἀνεκήρυξεν ἰσαπόστολον, ἡ δὲ ἱστορία τὸν ἀπεκάλεσε μέγαν.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΦΥΤΩΡΙΑ

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΣΧΟΛΗ

Ὑπὸ ΔΗΜ. ΣΥΛΛΙΓΑΡΔΑΚΗ, Φοιτητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς

Ἑορτὴν λαμπρὰν θὰ πανηγυρίσῃ ἡ Θεολογική μας Σχολὴ κατὰ τὴν 15ην Ἰουνίου, τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ της ἔτους 1951 - 1952. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι μόνον τῆς Σχολῆς ἑορτή, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ὁμογενείας μας ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι ὅπως αἱ συνήθεις ἑορταί, διότι εἶναι νέα ἑορτή. Ἀκούοντες δὲ νέαν ἑορτήν, μὴ νομίσητε ὅτι νέου ἁγίου θὰ πανηγυρίσωμεν τὴν μνήμην, ἀλλὰ Νέου Κτιρίου θὰ ἑορτάσωμεν τὴν θεμελίωσιν. Τὰ ὄνειρά μας κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ γίνουν πραγματικότης. Οἱ ἱεροὶ καὶ εὐσεβεῖς μας πόθοι θὰ ἐκπληρωθοῦν. Ἡ Θεολογική μας Σχολὴ θὰ κτίσῃ νέον κτίριον κοιτώνων διὰ τοὺς φοιτητάς της. Τὴν ἀξίαν, τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ὡραίαν ἐμφάνισιν τοῦ νέου κτιρίου ἑρμηνεύει ὡραιότατα αὐτὸ τοῦτο τὸ σχέδιον ποὺ σᾶς παρουσιάζομεν.

Τὸ κτίριον αὐτὸ προβλέπει ὑπνοδωμάτια διὰ 76 φοιτητάς, καλῶς ἠὐτρεπισμένον ἀναγνωστήριον ἐξυπηρετοῦν 200 φοιτητάς, καὶ τρία δωμάτια καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιτηροῦν τὴν ὅλην λειτουργίαν τοῦ κτιρίου. Καὶ δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα αὐτό. Ἡ δαπάνη τῆς ἀνεγέρσεως προϋπελογίσθη εἰς 150 χιλιάδας δολλάρια. Εἶναι λοιπόν, ἀξιοσημείωτον γεγονὸς τοῦτο καὶ ἀποτελεῖ σπουδαῖον σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ὁμογενῶν μας ἐν Ἀμερικῇ. Ὅλοι μαζὶ οἱ ὁμογενεῖς ἀπὸ κοινοῦ καὶ σὰν μιὰ ψυχὴ κτίζουν τὸ πρῶτον συγχρονισμένον κτίριον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, τὴν ὁποίαν φιλοδοξοῦν νὰ καταστήσουν ἀνταξίαν τοῦ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ προορισμοῦ της. Ἔτσι, θὰ λάβῃ ἡ Σχολή μας θέσιν λουλουδιοῦ μέσα στὸν ἀνθόκηπον τῶν πνευματικῶν ἱδρυμάτων τῆς χώρας μας, διότι τὸ νέον αὐτὸ κτίριον θὰ τῆς δώσῃ νέαν ζωήν, νέαν κίνησιν, νέας εὐκολίας πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν της.

Αὐτοῦ λοιπὸν τοῦ νέου κτιρίου τὴν θεμελίωσιν θὰ πανηγυρίσωμεν ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τὴν 15ην Ἰουνίου 1952.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς θὰ εἶναι ἐπιβλητικώτατον καὶ πλου-

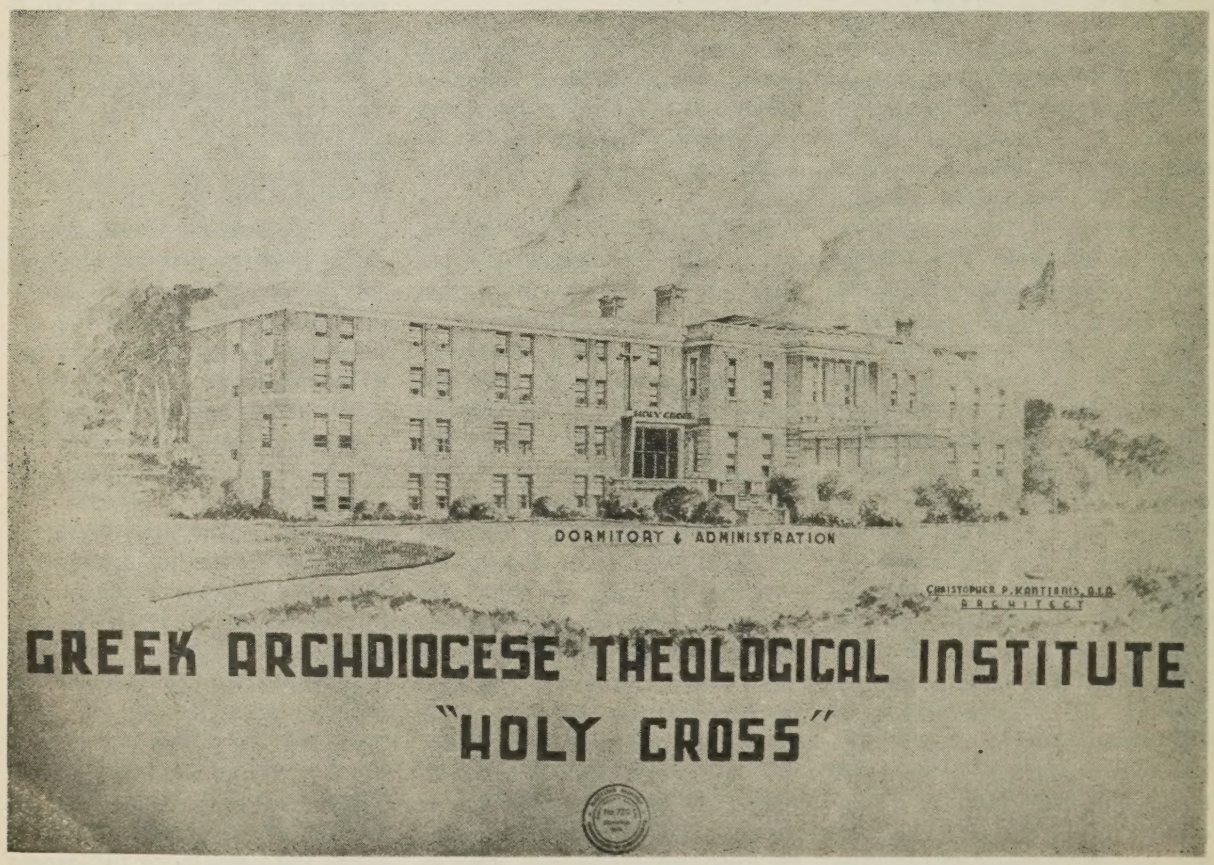

Τὸ ὑπὸ οἰκοδομὴν Νέον Κεντρικὸν Κτίριον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς

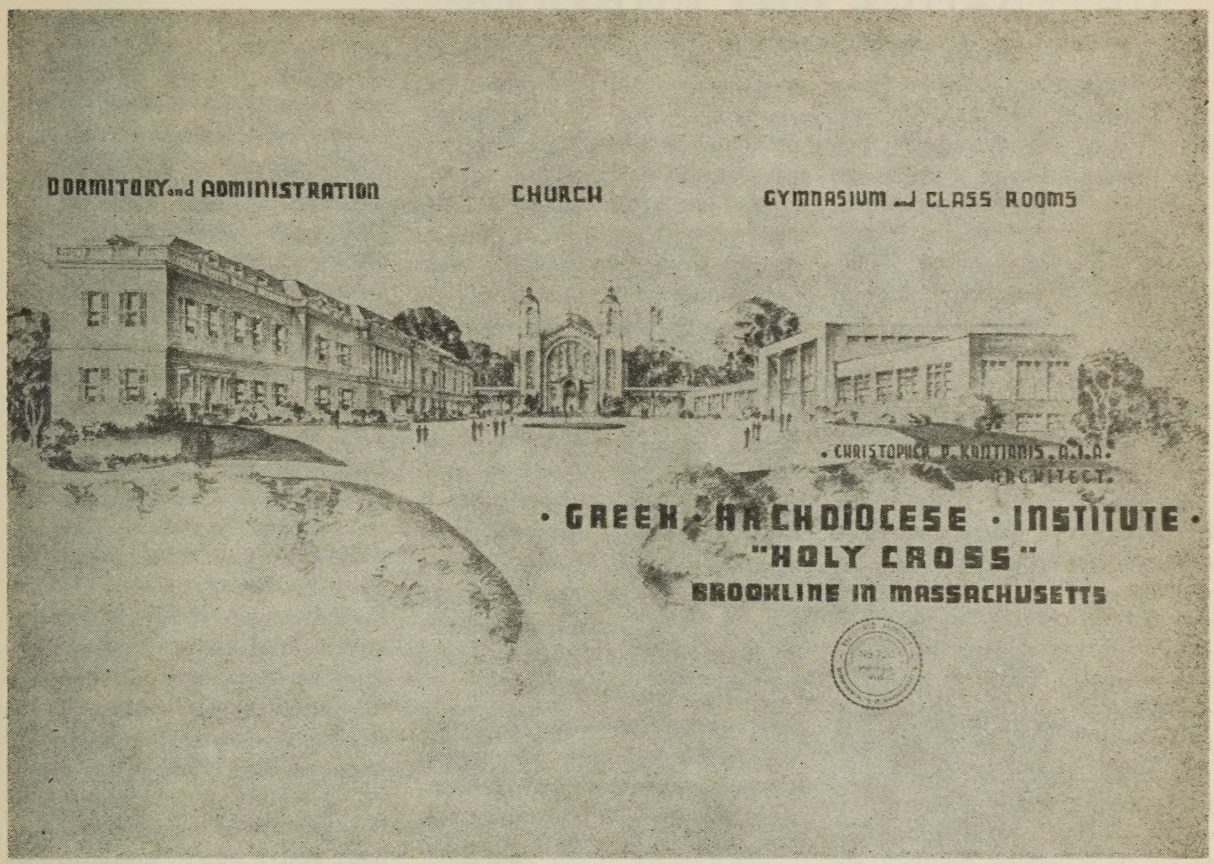

Ἄποψις τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ὡς θὰ φαίνεται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὅλων τῶν κτιρίων της.

σιώτατον. Ἡ ὅλη τελετὴ θὰ ἀρχίσῃ μὲ λιτανείαν καὶ παρέλασιν. Εἰς τὴν λιτανείαν ἡ ὁποίαν θὰ ἐκκινήσῃ ἀπὸ τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς θὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Μιχαήλ, καὶ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, σχολάρχου μας, καὶ Ὀλύμπου κ. Δημητρίου, πρώην ὑποδιευθυντοῦ, ὁλόκληρον τὸ Ἱερατεῖον τῆς Ἐπισκοπικῆς περιφερείας Ν. Ἀγγλίας καὶ περιχώρων καὶ ὅλαι αἱ Κοινότητες τῆς μείζονος Βοστώνης μὲ τὰ λάβαρα καὶ τὰς σημαίας των. Θὰ προηγῆται σῶμα Λεγεωναρίων Βοστώνης, ὁμάδες προσκόπων, ὁμάδες φουστανελλοφόρων ἐκ διαφόρων Κοινοτήτων, θὰ ἀκολουθῇ δὲ ὁ Τίμιος Σταυρός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάσσεται τμῆμα τοῦ γνησίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, τὰ ἐξαπτέρυγα, οἱ φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς, αἱ χορωδίαι 20 καὶ πλέον Κοινοτήτων, αἱ ὁποῖαι θὰ ψάλουν εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, καὶ ὁ ἱερὸς Κλῆρος.

Τὴν λιτανείαν θὰ ἀκολουθήσῃ ὑπαίθριος Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, τὴν ὁποίαν εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ παρακολουθήσουν 30 ἕως 40 χιλιάδες ὁμογενῶν. Μετὰ ταῦτα θὰ γίνῃ ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ νέου κτιρίου τῆς Σχολῆς καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς τελειοφοίτους μας.

Ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ παραμείνῃ ἱστορικὴ εἰς τὴν ζωὴν τῆς Σχολῆς μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κάθε ἑνὸς ἀπὸ ἡμᾶς ποὺ θὰ τὴν τιμήσῃ. Ἐλπίζομεν οἱ ἐπισκέπται μας νὰ εὐχαριστηθοῦν. Νὰ αἰσθανθοῦν βεβαίαν τὴν χαρὰν ποὺ θὰ τοὺς χαρίσῃ ἡ ἱερότης τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἡ μαγευτικὴ μορφὴ τοῦ ἱεροῦ λοφίσκου ποὺ φιλοξενεῖ τὴν Θεολογικήν μας Σχολήν.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἂς σημειώσωμεν ἰδιαιτέρως τὴν ὡραίαν αὐτὴν τελετὴν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ νέου κτιρίου κατὰ τὴν 15ην Ἰουνίου 1952. Προσπαθήσετε νὰ εἶσθε μαζύ μας τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Πρὸς χάριν τῆς Σχολῆς ἀφήσατε κάθε ἐργασίαν σας. Χαράξατε ἀπὸ σήμερον μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας ὅτι ἔχετε νὰ κάμετε ἕνα ἱερὸν προσκύνημα. Τὴν 15ην Ἰουνίου θὰ προσκυνήσετε τὰ ἅγια χώματα τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

Σᾶς περιμένομεν μὲ λαχτάρα, σᾶς, τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς ὁμογενεῖς μας.

Ἡ εὐχαριστησίς μας θὰ εἶναι ἀπερίγραπτος. Ἀπὸ τὴν παρουσίαν σας θὰ ἀντλήσωμεν θάρρος, ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν σας ἀνακούφισιν, ἀπὸ τὴν ἀθρόαν προσέλευσίν σας ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐμπιστοσύνην διὰ τὸ μέλλον.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑ

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗ

Ὁ πειρασμὸς δὲν εἶναι ἁμαρτία. Ἠμπορεῖ ὅμως νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Μόνον ὅταν ὑποχωρήσωμεν δηλαδὴ εἰς τὸν πειρασμόν, τότε ἔχομεν ἤδη ἁμαρτήσει. Ὁ πειρασμὸς ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἓν δέλεαρ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας μας ἢ ὡς μιὰ κλῆσις πρὸς τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα φυσικῶς ἐπιθυμοῦμεν νὰ κάμνωμεν.

Ὁ σκοπὸς τῶν ἀγγελιῶν, τῶν δημοσιεύσεων καὶ τῶν διαφημίσεων δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ἡ καλλιέργεια τῆς ἐπιθυμίας, ἡ διέγερσις ἑνὸς πόθου. Ἕνας πωλητὴς ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πωλήσῃ τὰ προϊόντα του ἐὰν πρῶτον - πρῶτον δὲν καλλιεργήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τοὺς ἄλλους. Αἱ διαφημίσεις τῶν ποτῶν καὶ τῶν καπνῶν δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ δημιουργήσουν μίαν ἐπιθυμίαν διὰ τὰ ναρκωτικὰ αὐτά. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅταν ὁ ἄνθρωπος περάσῃ ἀπὸ ἓν καπνοπωλεῖον ἢ ποτοπωλεῖον, δελεάζεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ καὶ νὰ παραδοθῇ ἐντρυφῶν εἰς αὐτά.

Ὁ πειρασμὸς ἐργάζεται πολὺ δραστήρια πρὸ παντὸς ἐπὶ ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καλλιεργήσει ἀρκετὰ τὴν ἀντίστασιν ἐναντίον τῶν τοιούτων πραγμάτων. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν θέλησιν ἀδύνατον, δὲν ἠμποροῦν κατὰ ταῦτα νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὸν πειρασμόν. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ζητοῦν βαθύτατα τὴν συνεργασίαν τῆς θρησκείας, δὲν ἠμποροῦν νὰ προτάξουν γενναίαν ἀντίστασιν ἐπὶ πολὺ διάστημα. Διὰ τοῦ πειρασμοῦ πίπτουν εὐκολώτατα εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

Ἀξιοπρόσεκτον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος (1, 14) λέγει: «Ὁ Θεὸς πειράζει οὐδένα. Πειράζεται δὲ ἕκαστος ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιθυμίας παρασυρόμενος καὶ δελεαζόμενος. Ἔπειτα ἡ ἐπιθυμία, ἀφοῦ συλλάβῃ, γεννᾷ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία, ἐκτελεσθεῖσα, γεννᾷ τὸν θάνατον». Μὲ ἄλλας λέξεις κάθε ἄνθρωπος — διότι αὐτὸ σημαίνει «ἕκαστος» — ὑπόκειται εἰς τὸν πειρασμόν. Καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν ἐκλογήν μας. Μᾶς ἀφήνει ἐλευθέρους νὰ ἐκλέξωμεν τὸν ἰδικόν Του δρόμον, τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἠμποροῦμεν νὰ ἐκλέξωμεν καὶ τὸν δρόμον τοῦ θανάτου ἐὰν θέλωμεν. Ἡ πτωχή, ἀδύνατη καρδιά μας ἠμπορεῖ εὔκολα νὰ πάρῃ τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, διότι μᾶς ἀρέσει κάπως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὥστε ἐὰν ἀφεθῶμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας θὰ πάρωμεν τὸν ἄσχημον δρόμον· ἐὰν ὅμως κάμωμεν προσεκτικὴν ἐκλογήν, ἠμποροῦμεν νὰ βαδίσωμεν τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ Ἴδιος ὑποσχέθηκε νὰ δώσῃ τὴν νίκην εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐμπιστεύονται εἰς Αὐτόν.

Ὅσον περισσότερον ὑποχωρητικοὶ φαινόμεθα πρὸς τὰς κακὰς κλίσεις μας τόσον αὗται δυνατότεραι γίνονται. Αἱ ἀπαιτήσεις των ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον γίνονται ἐπίμονοι. Ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόμεθα ἐπομένως εἶναι μία ν έ α καρδιὰ καὶ ὁ Θεὸς ὑπόσχεται νὰ μᾶς τὴν δώσῃ. Ἰδοὺ τί εἶναι: «Καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν (νέαν) καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ἐν ὑμῖν καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν» (Ἰεζεκ. 36, 26). Ἡ παλαιὰ καρδία θέλει νὰ κάμῃ ὅ,τι τῆς ἀρέσει· ἡ νέα καρδιὰ ποθεῖ νὰ κάμῃ μόνον τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα.

Ἕνας πραγματικῶς χριστιανὸς πρέπει νὰ συνεργάζεται μὲ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀρνῆται νὰ κάμῃ σχέσεις μὲ τὸ κακόν. Πρέπει νὰ ἀσκῇ τὰ ὦτά του νὰ δέχωνται καὶ νὰ ἐκτιμοῦν τὴν καλὴν μουσικὴν μόνον, τὰ μάτια του νὰ βλέπουν μόνον τὴν ἀληθινὴν εὐμορφιάν, τὰ χέρια του νὰ καταπιάνωνται μόνον μὲ τίμια πράγματα καὶ τὰ πόδια του νὰ βαδίζουν μόνον εἰς καλοὺς δρόμους.

—«Ἀλλ' ὅπου καὶ νὰ ὑπάγωμεν, μοῦ ἔλεγε κάποια προχθές, εὑρίσκομεν παντοῦ τὸ κακόν. Τί νὰ κάμωμεν;» Ἂς ἐνθυμηθῶμεν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὴν προσευχὴν τοῦ Χριστοῦ «ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ». Πολλὰς φορὰς πραγματικοὶ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἀναγκάζονται νὰ ἐργασθοῦν, εἰς τὸν ἴδιον τόπον καὶ κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον, μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ὑβρίζουν καὶ καταρῶνται καὶ ὁμιλοῦν ἀπρεπῶς. Εἶναι καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ἐν τῇ θεωρίᾳ ἄθρησκοι καὶ ἄθεοι. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν βεβαίως οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν διαφορετικά· δὲν ἠμποροῦν ν' ἀφήσουν τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἐργασίαν των τὴν ὁποίαν μετὰ πολλῆς ἴσως δυσκολίας ἐξησφάλισαν. Ἀλλ' ἠμποροῦν νὰ δείξουν ἀνωτερότητα καὶ ὑπομονήν. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴ ὑποχωρήσωμεν θεληματικὰ εἰς τὸ κακόν. Διότι ἐὰν ὑποχωρήσωμεν θεληματικὰ εἰς τὴν κακὴν περίπτωσιν καὶ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς μέρος εἰς τὸ κακόν, τότε ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ τοὺς νόμους τῆς σχέσεως νὰ λειτουργήσουν σύμφωνα μὲ τὸν προορισμόν των. Αἱ ἐγκληματικαὶ ἀφηγήσεις, αἱ κινηματογραφικαὶ σαγηνευτικαὶ ὑποθέσεις, τὰ προκλητικὰ κωμικὰ τοῦ λόγου ἢ τῆς γραφίδος, τὰ εὐθηνὰ μυθιστορήματα, κτλ., θὰ φέρουν τοὺς κακοὺς καρποὺς των ἀργὰ ἢ γρήγορα. Δὲν ἠμπορεῖ ὁ νοῦς νὰ τρέφεται μὲ τοιαῦτα πράγματα καὶ νὰ εἶναι καὶ ἁγνός. Μιὰ ἐπιθυμία δημιουργεῖται, κατόπιν ἔρχεται ὁ πειρασμός. Ἡ ὑποχώρησις εἰς τὸν πειρασμὸν εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ προϊὸν αὐτῆς ὁ ψυχικὸς θάνατος.

Ἂς ἀκούσωμεν καὶ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ὁ ὁποῖος, ἐν σχέσει μὲ τὸ προκείμενον ζήτημα, λέγει: «ἂς ἀπορρίψωμεν τὴν εὐκόλως ἐμπεριπλέκουσαν ἡμᾶς ἁμαρτίαν καὶ ἂς τρέχωμεν μεθ' ὑπομονῆς τὸν προκείμενον ἀγῶνα, ἀποβλέποντες εἰς τὸν Ἰησοῦν. Συλλογίσθητε τὸν ὑπομείναντα ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν τοιαύτην ἀντιλογίαν εἰς ἑαυτόν, διὰ νὰ μὴ ἀποκάμητε χαυνούμενοι κατὰ τὰς ψυχάς σας (Ἑβρ. 12, 2). Ἂς ἀφήσωμεν δηλαδὴ κατὰ μέρος τὴν περιστοιχί-

29η ΜΑΪΟΥ 1453

('Απόσπασμα διαλέξεως τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἕλληνος λογίου κ. Κώστα Χατζηπατέρα, εὐγενῶς παραχωρηθὲν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας. 'Η διάλεξις ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Φῶς τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος διὰ μέσου τῶν αἰώνων», ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Νέας 'Υόρκης, κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ὁ Διδασκαλικὸς Σύνδεσμος, ἐπανελήφθη δέ, κατὰ παράκλησιν πολλῶν ὁμογενῶν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Καθεδρικοῦ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 'Εθνικῆς 'Εορτῆς).

. . . 'Ενῷ στὸν ὁρίζοντα τῆς Δύσεως ἡ ἡμέρα ξυπνάει γεμάτη ὑποσχέσεις, ἕνας μεγάλος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ Βυζάντιο, ἕνας κίνδυνος θανάσιμος, ἀνηλεής, βάρβαρος. Βαρειὰ σύννεφα σκεπάζουν τὰ ἄστρα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ πνεύματος. 'Απὸ τὰ βάθη τῆς 'Ανατολῆς ἀνεβαίνουν σὰν ἀνεμοστρόβιλος φωτιᾶς καὶ φοβέρας δυὸ φυλὲς Τούρκων ποὺ ἀγνοοῦνται μεταξύ τους καὶ ἀλληλομισοῦνται, οἱ Τοῦρκοι τοῦ 'Οσμὰν τοῦ Νικητὴ καὶ οἱ Τοῦρκοι τοῦ Ταμερλάνου. Πρῶτοι, οἱ 'Οθωμανοὶ καταβροχθίζουν τὰ Βαλκάνια, ἀπὸ τὴν 'Αδριατικὴ μέχρι τὴ Μαύρη Θάλασσα, κυριεύουν τὴν 'Αδριανούπολι, τὴν Θεσσαλονίκη. Διασκορπίζουν μιὰ ὁλόκληρη Σταυροφορία, θεριεύουν. 'Η Εὐρώπη, ἡ Κωνσταντινούπολις τρέμουν, ὁ κίνδυνος δὲν βρίσκεται πρὸ τῶν πυλῶν, ἀλλὰ μέσα στὴν ἴδια τὴ σάρκα τους, σὰν σφηνωμένο ἀγκάθι.

Βρισκόμεθα τώρα πλέον στὸ ἔτος 1396. Ξάφνου, μέσα ἀπὸ τὶς στέππες, ἐμφανίζεται ἡ ἄλλη φυλὴ τῶν Τούρκων, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κουτσό, αἱμοβόρο Ταμερλάνο. Αὐτὸς ὁ ἀλύπητος κατακτητής, χονδροκέφαλος ὡς ὀργανωτής, σφάζει, λεηλατεῖ, ἀνυψώνει πυραμίδες ἀπὸ ἀνθρώπινα κεφάλια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τρομοκρατῇ. "Αθελά του ὅμως σώζει τὴν Κωνσταντινούπολι γιὰ μισὸν αἰῶνα. 'Ο θάνατός του ἐσήμανε καὶ τὸ τέλος τῶν σχεδίων του καὶ συνάμα τὸ τέλος τῆς εὔθραυστης αὐτοκρατορίας του. Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ διαλέγουν οἱ 'Οθωμανοὶ γιὰ νὰ ξαναπέσουν ἀγριώτεροι κατὰ τῶν Βαλκανίων καὶ νὰ φθάσουν ὡς τὶς ὄχθες τοῦ Δουνάβεως. Τώρα πλέον ὅλη ἡ δύναμις τοῦ Σουλτάνου Μωάμεθ Β' ξεσπάει γύρω στὴ βασιλίδα τῶν πόλεων. 'Απὸ τὴ στεριὰ κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα πολιορκεῖ τὴν ἔνδοξη πόλι μὲ 250 χιλιάδες ἄνδρες καὶ 400 καράβια. 'Ο αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος, ὁ τελευταῖος τῶν Παλαιολόγων, ἀνεβαίνει στὰ τείχη τὰ «ἀπροσμάχητα», ἐπὶ κεφαλῆς 7,000 ἀνδρῶν καὶ 23 καραβιῶν, κατάντικρυ στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Σουλτάνου καὶ περιμένει τὴν μοιραία ἔφοδο.

'Απὸ τὴν 5η 'Απριλίου, ἕως τὴν 29η Μαΐου τοῦ 1453 ξετυλίγεται μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πένθιμες σελίδες τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ τρομερὰ κανόνια τῶν Τούρκων ἀνοίγουν μεγάλες ρωγμὲς στὰ περήφανα τείχη, ρωγμὲς στὴν ψυχὴ τῶν Χριστιανῶν. 'Ο Κωνσταντῖνος ἀκλόνητος, δὲν δέχεται ἀνακωχή. Μάχεται. "Ομως δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα γιὰ τοὺς ἐλεύθερους πολιορκημένους. 'Υπάρχει μόνο πεῖνα καὶ αἷμα καὶ νεκροί, κι' ἕνα μικρό, ἰσχνὸ φῶς σὰ λυχνάρι στὸ βάθος - βάθος τῆς καρδιᾶς τους ποὖναι βαρειὰ σὰν πέτρα. Ποῦ εἶσαι, Χριστέ μας; Μὴν ἀφίνεις τοὺς δούλους τοῦ φωτός σου νὰ γίνουν δοῦλοι τοῦ σκότους. Κι' ἂν πέσωμε, ὕψωσέ μας ὡς τὸ φῶς σου καὶ δός μας τὴ δύναμι νὰ κρατηθοῦμε γερὰ στὸ Σταυρό σου τὴν ἡμέρα τοῦ χαμοῦ μας ὡς τὴν ἡμέρα τῆς Νίκης. 'Εν τούτῳ νίκᾳ. 'Η ἡμέρα φθάνει, ἀναπόφευκτη. 29 Μαΐου, ὁ χείμαρος τοῦ Μωάμεθ ἐξορμᾷ γιὰ τὴν τελικὴ ἐπίθεσι. "Ελληνες, Χριστιανοί, σταυροκοπιοῦνται, χυμᾶνε μπροστά. Μάϊος, ἄνοιξις, γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξε . . . Τὸ τέλος ἑνὸς κόσμου. Χριστέ μας μεῖνε κοντά μας. 'Ο αὐτοκράτωρ βρέθηκε, κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ πτωμάτων, ἄγνωστος στρατιώτης καταματωμένος, παραμορφωμένος. Τὸν ἀναγνώρισαν ἀπὸ τὰ πορφυρά του παπούτσια. Εἶχε δεχτῇ τὸν θάνατο, σὰν ἁπλὸς στρατιώτης, σὰν ἡγέτης, γιὰ τὴν 'Ελλάδα, γιὰ τὸν Σταυρό. 'Ο Σουλτάνος μπαίνει στὴν 'Αγιὰ Σοφιὰ πάνω στὸ ἄλογό του. 'Αλλοίμονο, πᾶνε, σωπαίνουν οἱ 62 καμπάνες καὶ τὰ 300 καμπανάκια τῆς 'Αγιᾶς Σοφιᾶς, σβύνουν γιὰ αἰῶνες.

'Η θλιμμένη αὐτὴ Τρίτη ἅπλωσε τὴν μεγάλη σκιά της πάνω στὸν 'Ελληνισμὸ καὶ ἐθόλωσε τὸ ἄστρο τῆς Ναζαρέτ. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν θρῆνο τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἱστορία γονατίζει εὐλαβικά, ἀναμετρώντας τὸ μέγεθος ἑνὸς ἀνείπωτου πένθους, ἑνὸς πένθους ποὺ δὲν ἔχει τέλος.

ζουσαν ἡμᾶς ἁμαρτίαν καὶ ἂς στρέψωμεν τὰ μάτια μας πρὸς «τὸν 'Ιησοῦν, τὸν 'Αρχηγὸν καὶ Τελειωτὴν τῆς πίστεώς» μας. Μόνος Αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν νίκην κατὰ τοῦ πειρασμοῦ. «'Αποβλέψατε εἰς τὸν 'Ιησοῦν». Τότε ἡ νίκη θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἔρχεται εἰς τὴν ζωήν μας. 'Αμαρτωλαὶ κλίσεις καὶ ροπαὶ δὲν θὰ κάμνουν πλέον ἔκκλησιν εἰς ἡμᾶς.

Εἶναι ἄξια μεγίστης ἐπίσης προσοχῆς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται καὶ εἰς τὴν πρὸς 'Εφεσίους (6. 12) ἐπιστολήν: «ἀναλάβετε τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως διὰ τῆς ὁποίας θέλετε δυνηθῇ νὰ σβέσητε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ, προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ».

'Η δύναμις τοῦ κακοῦ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶναι ὁμολογουμένως καταπληκτική, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔχει λάβει τὴν ἀπαιτουμένην πρόνοιαν δι' ἡμᾶς, ὥστε νὰ ἀνθιστάμεθα κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἐπιτυχῶς. Πρέπει νὰ ἀγρυπνῶμεν κατὰ τῶν ἀπονεκρούντων ἀτμῶν τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν δελεασμάτων πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, διότι, ἐξ ἄλλου, ἐὰν κατανικήσωμεν τὸν πειρασμόν, ἐνδυναμούθα περισσότερον εἰς τὴν ἀρετήν. "Ας ἐνδυθῶμεν «τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ», διὰ νὰ ἀντισταθῶμεν «ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ».

Nashville, Tenn.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΣΘΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΟΜΩΣ ΓΕΝΝΑΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Τὸ Διδασκαλικὸν Συνέδριον τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐσχάτως εἰς τὸν Καθεδρικὸν τῆς Βοστώνης, διετράνωσεν ὅτι οἱ διδάσκαλοί μας ἐννοοῦν νὰ ἐργασθοῦν, ἔχουν ὅμως ἀνάγκην τῆς συνεργασίας τῶν γονέων.

Κατὰ τὸ συνέδριον αὐτὸ τὸ ὁποῖον περιεῖχεν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐποικοδομητικῆς ἐρεύνης, ἔγινεν ἐπιτυχῶς καὶ ὑποδειγματικὴ διδασκαλία ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῶν ὀκτὼ σχολείων τῆς Κοινότητος «Εὐαγγελισμοῦ» κ. Π. Μουτεβελῆ, εἰς μαθητὰς τῆς Στ΄ τάξεως. Αἱ ἀπαντήσεις τῶν μαθητῶν, τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖον ὡμίλουν, τὸ λεκτικόν των, ἔδωσαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὄντως ἐπιτελεῖται καλὴ ἐργασία εἰς τὰ κοινοτικά μας σχολεῖα, ὅπου διδάσκουν εὐσυνείδητοι καὶ ἐμπνευσμένοι ἐκπαιδευτικοί. Κατέδειξεν ἡ διδασκαλία αὐτὴ ὅτι ἂν παραμείνουν τὰ παιδιὰ μέχρι τῆς Στ΄ τάξεως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον ἔχομεν πάντα λόγον νὰ αἰσιοδοξῶμεν διὰ τὸ μέλλον.

Ὑπήρξαμεν εὐτυχεῖς παραστάντες εἰς τὴν γόνιμον συζήτησιν ἡ ὁποία ἐπηκολούθησε. Τόσον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅπως καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ὡμίλησαν, ὁ πανοσ. ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κουκούζης, εἰς τὴν καθοδήγησιν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται κατὰ πολὺ ἡ ἐπιτυχία τοῦ συνεδρίου τούτου, ὁ γενικὸς Πρόξενος ἐντ. κ. Καλεύρας, ἡ δημοσιογράφος Κα Ἰφιγένεια Κοπάδη, ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ κ. Μαλλιώτης, ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν των διότι οἱ διδάσκαλοί μας ἐργάζονται καὶ ἐννοοῦν νὰ ἐργασθοῦν μὲ σύστημα καὶ μὲ ζῆλον.

ΑΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἀλλὰ τὸ δύσκολον ἐκπαιδευτικόν μας πρόγραμμα, ὅπως ἐτόνισεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ λυθῇ μόνον ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευτικούς, διότι δὲν εἶναι μονόπλευρον. Χρειάζεται καὶ ὁ κατάλληλος προσανατολισμὸς τῶν γονέων, ἡ γενναία συμμετοχή των εἰς τὸν ἀγῶνα, κυρίως δὲ βαθεῖα κατανόησις ἐκ μέρους αὐτῶν τῆς μεγάλης ἀξίας ποὺ ἔχει ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διὰ τὰ παιδιά των, τὴν ἐκκλησίαν μας καὶ τὸν κοινοτικόν μας βίον.

Ὁ Σεβασμιώτατος ὑπέδειξεν εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας διατελεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο τῆς Ἀμερικῆς, νὰ ἔχουν πάντοτε τὴν προοπτικὴν τοῦ μέλλοντος, νὰ λαμβάνουν

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μιχαὴλ ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς Συνέδρους.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ Η ΔΥΣΙΣ

Τοῦ Αἰδ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΜΑ, Καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς Brookline, Mass.

Ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀρχαιότεροι καὶ νεώτεροι, διϊσχυρίζονται, ὅτι οἱ Τρεῖς Μεγάλοι καὶ Φαεινοὶ Ἱεράρχαι τῆς Ἀνατολῆς ὑπῆρξαν ὑποστηρικταὶ τοῦ λεγομένου Πρωτείου τοῦ Πάπα Ρώμης, ὡς τὸ ἐννοοῦν καὶ τὸ διδάσκουν οἱ Δυτικοί. Τοῦτο θὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι δὲν στηρίζεται εἰς τὴν ἀλήθειαν. Τὸ πρὸς ἐξέτασιν λοιπὸν θέμα ἡμῶν εἶναι πρωτότυπον καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον.

Πρὶν ὅμως εἰσέλθωμεν εἰς αὐτό, εἶναι ἀνάγκη νὰ σκιαγραφήσωμεν τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα προϋκάλεσαν τὰς σχέσεις τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρὸς τὴν Δύσιν.

Πολλὰ καὶ ποικίλα ἦσαν τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα ὥθησαν τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας εἰς ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς Δυτικοὺς Ἱεράρχας, ἀλλὰ τὸ κυριώτερον ἦτο ἡ φρενοβλαβὴς καὶ Ὀρθολογίζουσα αἵρεσις τοῦ Πρεσβυτέρου Ἀλεξανδρείας Ἀρείου, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, ἔσχισε τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, διαιρέσασα τὴν Μίαν ἄλλοτε Ἐκκλησίαν εἰς πολλὰς ἐχθρικὰς παρατάξεις, εἰς τὴν παράταξιν τῶν ὁμοουσίων, τῶν ὁμοιουσίων, τῶν Ἀπολλιναρίων, τῶν Μακεδονίων, τῶν Σαβελλίων. Διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἐχαρακτηρίσθη οὗτος ὡς ὁ «πατριάρχης τῶν αἱρετικῶν». Ἡ Ἀρειανικὴ αἵρεσις, παρ' ὅλην τὴν Ὀρθολογιστικὴν ἑρμηνείαν, τὴν ὁποίαν ἔδιδεν εἰς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε ὡς κτίσμα, «ἀλλότριον καὶ ἀνόμοιον κατὰ πάντα τῆς τοῦ Πατρὸς

ὑπ' ὄψιν εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνοαμερικανόν, μορφωτικῶς, ἐκπολιτιστικῶς καὶ θρησκευτικῶς. Οἱ ἐκπαιδευτικοί μας πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὴν πρόοδον τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ συστήματα, πάντα ὅμως ταῦτα πρέπει νὰ χρησιμεύουν ὡς γνώμων καὶ ὄχι ὡς σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως. Τὸ καλύτερον σύστημα ἐκπαιδεύσεως δι' ἡμᾶς εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ παιδὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο καὶ νὰ θέλῃ νὰ μάθῃ Ἑλληνικὰ καὶ νὰ μανθάνῃ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη τοὺς διδασκάλους διὰ τὴν ἀξιέπαινον προσπάθειάν των ὅπως συντονίσουν τὸν ἀγῶνά των καὶ εὕρουν τὸν κοινὸν παρονομαστὴν εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματός των. Συνεχάρη τὸν διοργανώσαντα τὸ Συνέδριον κ. Μουτεβελήν, τὸν πρόεδρον τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου κ. Σ. Σαββίδην καὶ τοὺς διδασκάλους ἐν γένει καὶ ἔψεξεν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἀντελήφθησαν τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἐν τέλει ἐκάλεσε τοὺς γονεῖς νὰ ἀποβοῦν στρατιῶται τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς γλώσσης τὴν ὁποίαν ἐξέλεξαν οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ οἱ Ἀπόστολοι διὰ νὰ διδάξουν τὰ ἔθνη.

Ἡ Α. Σεβασμιότης δὲν παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ ὅσα ἔκαμεν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ διὰ τοὺς διδασκάλους, διὰ τὴν διασφάλισιν αὐτῶν εἰς τὰ γηρατεῖά των καὶ διὰ τὴν ἀνύψωσίν των εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ὁμογενείας. Ἡ Κοινωνία μας, ἐτόνισε, πρέπει νὰ ἀποβῇ βοηθὸς τοῦ διδασκάλου μέσῳ τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Διδασκάλων, διὰ νὰ δημιουργηθῇ ἐνδιαφέρον μεταξὺ τῶν γονέων ὅπως παραμείνουν τὰ παιδιά των ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ἔτη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Ἂν τὸ θελήσουν, θὰ κατορθώσουν νὰ ἀκούουν τὰ παιδιά των ὁμιλοῦντα Ἑλληνιστὶ ὅπως ἠκούσαμεν πρὸ ὀλίγου τὰ παιδιὰ τῆς Στ' τάξεως τοῦ Καθεδρικοῦ τούτου ναοῦ.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου Νέας Ἀγγλίας κ. Σ. Σαββίδης, κηρύττων τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου, ἐξέθεσε διὰ μακρῶν τὰ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθέντα ὑπὸ τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς τὸν νέον κόσμον. Κατωτέρω καταχωρίζομεν μέρος τοῦ λόγου του:

«... Οἱ Διδασκαλικοὶ Σύνδεσμοι συμμετέσχον τοῦ Πρώτου Διδασκαλικοῦ Συνεδρίου, τοῦ λαβόντος χώραν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ τὴν φαεινὴν καθοδήγησιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Παιδείας. Ἀπὸ τὸ Διδασκαλικὸν ἐκεῖνο Συνέδριον προέκυψαν πολλὰ καλὰ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους. Φέρω ὡς παράδειγμα τὰ Γλωσσικὰ Μαθήματα τὰ ὁποῖα ἀπέστειλεν εἰς τὰ σχολεῖά μας τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον. Ἐκτὸς τῆς φρονιματιστικῆς των ὕλης ταῦτα ἐπιτυγχάνουν ὅπως οἱ Ἑλληνόπαιδες μανθάνουν ταὐτοχρόνως καὶ ἀνάγνωσιν, ἀπαντοῦν εἰς ἐρωτήματα, γραπτῶς καὶ προφορικῶς καὶ ἐκφράζουν τὰς σκέψεις των. Εἶναι καὶ λαμπρὸν μέσον αὐτενεργείας τῶν παιδιῶν.

«Τὸ πρῶτον Περιφερειακὸν Συνέδριον τῶν Διδασκάλων τῆς 3ης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, τὸ διεξαχθὲν τὸν παρελθόντα Μάϊον ἐν Brookline ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ, ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ συζητηθοῦν θέματα παιδαγωγικὰ καὶ νὰ προλειανθῇ ὁ δρόμος πρὸς ἄλλα παιδαγωγικὰ φροντιστήρια».

Μετὰ τὸ Συνέδριον οἱ πεντήκοντα περίπου διδάσκαλοι, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, μετὰ τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν σχολείων τῆς κοινότητος, παρέστησαν εἰς τὸν ἑσπερινόν, εἰς τὸν ὁποῖον προεξῆρχεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν αἱ κυρίαι τῶν Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων παρέθεσαν φαγητὸν εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας.

οὐσίας καὶ ἰδιότητος», θὰ ἐξηλείφετο πολὺ γρήγορα, ἐὰν δὲν εἶχε ἰσχυροὺς προστάτας, Ἱεράρχας καὶ Κοσμικοὺς Ἄρχοντας, καὶ δὴ τοὺς αὐτοκράτορας Κωνστάντιον καὶ Οὐάλεντα. Ἡ ἐπέμβασις αὕτη τῆς Πολιτείας εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα ὑπῆρξε καταστρεπτική, πρὸ παντὸς διὰ τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, διότι ἐξ αὐτῆς προῆλθεν εἰς τὸ μέσον ἀναρχία εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ὀρθόδοξοι Ἱεράρχαι, πρωτοστατοῦντος τοῦ εὐκλεοῦς Ἁγίου Ἀθανασίου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἠρνοῦντο νὰ τὴν ἀσπασθοῦν, μὲ συνέπειαν τὴν ἐξορίαν καὶ τὰς κακουχίας αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοϊδεατῶν του ἀνὰ τὴν Δύσιν καὶ τὰς ἐρήμους. Ἡ ἐξορία Ὀρθοδόξου Ἱεράρχου ἐσήμαινε τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον, Ἀρειανοῦ ἐπισκόπου, ὅστις ἐχρησιμοποίει ὅ,τι θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον, διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸ Ὀρθόδοξον ποίμνιον νὰ δεχθῇ τὴν κακοδιδασκαλίαν αὐτοῦ.

Τὸ δεύτερον αἴτιον ὑπῆρξε τὸ σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχέων, τὸ ὁποῖον προῆλθε μᾶλλον ἐκ τοῦ πρώτου αἰτίου, ὡς ἀμέσως θὰ ἴδωμεν.

Ὅτε δηλαδὴ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ὁ Ὀρθόδοξος Εὐστάθιος, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἠρνήθησαν διαρρήδην νὰ δεχθοῦν τοὺς Ἀρειανοὺς ἢ Ἀρειανίζοντας Ἐπισκόπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριέλαβον καὶ τὸν Μελέτιον, ὅστις ἦτο ἄλλοτε Ἐπίσκοπος Σεβαστείας, ἐν Μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, καὶ ἐκ τῆς μερίδος τῶν ἡμιαρειανῶν. Ἀλλὰ μόλις ἀνῆλθε εἰς τὸν τῆς Ἀντιοχείας Θρόνον ὡμολόγησε τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ἐξωρίσθη καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἔλαβε Ἀρειανός. Ὥστε ἔκτοτε ὑπῆρχον δύο Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ὁ Εὐστάθιος καὶ ὁ Μελέτιος. Ὅταν ὅμως ἀπεβίωσεν ὁ Εὐστάθιος, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἀντὶ νὰ ἑνωθοῦν μετὰ τοῦ Μελετίου, ἐξέλεξαν τὸν Πρεσβύτερον Παυλῖνον, ὡς διάδοχον τοῦ Εὐσταθίου. Ὁ Παυλῖνος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Δυτικοῦ Ἐπισκόπου Καλάρεως Λουκιφέρου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐχώρισε τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἡ μὲν πρώτη ἀνεγνώρισε τὸν Παυλῖνον, ἡ δὲ δευτέρα τὸν Μελέτιον. Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι εἰργάσθησαν νὰ ἄρουν τὸ σχίσμα, πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Τὸ σχίσμα μόλις ἔπαυσε τὸ 415, δηλαδὴ ἔπειτα ἀπὸ 85 ἔτη, καὶ ἠπείλησε ρῆξιν μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Αἱ αἱρέσεις λοιπόν, τὸ πολύκροτον Μελετιανὸν σχίσμα καὶ ὁ Καισαροπαπισμός, (δυστυχῶς πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν), ὅστις ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸν Δον αἰῶνα, τὸν Χρυσοῦν καλούμενον, μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Φιλολογίαν, ἔφερε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν, πρὸς μεγάλην λύπην ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνδιεφέροντο δι' αὐτήν.

Ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω παράγοντας προστίθενται καὶ ἄλλοι, ὁ φθόνος, ἡ φιλαρχία, τὸ φίλερι μεταξὺ τοῦ Χριστιανικοῦ ποιμνίου. Εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης ἀνυψοῦνται ἀνάξιοι τοῦ Ὑπουργήματος αὐτῶν σιμωνιακοί, δοξομανεῖς καὶ πλουτομανεῖς. Ὁ ἔκλυτος βίος τῶν μοναχῶν καὶ τῶν συνεισάκτων παρθένων, εἶχε τὴν ἐπίδρασιν εἰς τὸ ποίμνιον. Τὰ συγγράμματα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καταδεικνύουν τὴν γενικὴν ἔκλυτον κατάστασιν τῆς ἐποχῆς ταύτης, εἰς τήν, κατ' ὄνομα μόνον, Χριστιανικὴν κοινωνίαν. Ἐξ αὐτῶν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἀναφωνεῖ,

> «τὴν Ἰουδαϊκὴν παρανομίαν καὶ τὴν τῶν ἐθνῶν δυσέβειαν ὑπερέβαλε τὰ ἡμέτερα... ὥστε γελᾶσθαι τὰ ἡμέτερα παρὰ τῶν τῆς πίστεως ἀλλοτρίων» (Ὁμιλία εἰς Τιμόθεον Ι', γ ἐν Migne E. Π. 62, 551. Πρβλ. Μπαλάνου, Δ., Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι καὶ ἡ ἐποχή των, Ἀθῆναι 1926).

Ταῦτα πάντα ἐξηνάγκασαν τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας, νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Δύσεως, οἵτινες εὑρίσκοντο ἐν εἰρήνῃ, ὡς πρὸς τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν, καὶ νὰ ζητήσουν χεῖρα βοηθείας, πρὸς εἰρήνευσιν καὶ ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἂς ἴδωμεν λοιπὸν τώρα πῶς ἐνήργησαν οἱ ἡμέτεροι καὶ ποῖα ἀποτελέσματα εἶχον ἐκ τῶν σχέσεων τούτων.

Πρῶτος ἐκ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὁ ὁποῖος ἀλληλογράφησε μετὰ τῶν Δυτικῶν ἦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καισαρείας, τῆς Καππαδοκίας, Βασίλειος. Αἱ σχέσεις αὐτοῦ συμπίπτουν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 371 - 6. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχεν ἄλλοτε σχέσεις μὲ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως, ἐθεώρησε σκόπιμον νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, ὅστις εἶχε δὶς ἐξορισθῇ εἰς τὴν Δύσιν, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῆς, καθὼς καὶ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ λαὸς ἐπεδαψίλευσαν πολλὰς περιποιήσεις εἰς αὐτόν. Τρία τινὰ ἀπησχόλουν τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἤθελε τὸν Ἀθανάσιον νὰ μεσιτεύσῃ καὶ περὶ τῶν τριῶν τούτων, ἤτοι τὸ Σχίσμα τοῦ Μελετίου, ἡ καταδίκη τοῦ Ἀγκύρας Μαρκέλλου καὶ ἡ σύγκλησις συνόδου ἐξ Ἐπισκόπων Δυτικῶν καὶ Ἀνατολικῶν, πρὸς διευθέτησιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας.

Θεωρεῖ δέ, ὁ Βασίλειος, τὸν Ἀθανάσιον τὸν καταλληλότερον διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον τοῦτο ἔργον, διότι:

> «τίς οὖν τῆς σῆς συνέσεως συνετώτερος; τίς συνιδεῖν τὸ δέον ὀξύτερος; τίς ἐνεργῆσαι τὰ χρήσιμα πρακτικώτερος; τίς πρὸς τὴν καταπόνησιν τῶν ἀδελφῶν συμπαθέστερος; τίς τῆς σεμνοτάτης σου πολιᾶς πάσῃ τῇ δύσει αἰδεσιμώτερος;» (Ἐπιστολὴ 66 ἐν Deferrari R. J., St. Basil's Letters, New York 1930, τόμος Β', σελὶς 28).

Ἀλλά, προθέτει ὁ Βασίλειος, πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ ὅσον τάχιστα, διότι τὰ πράγματα δύνανται νὰ ἀλλάξουν μορφὴν «ὅτι εἰ κατὰ τὴν μορφὴν ὑπορρέει ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ πράγματα οὐδὲν ἔσται τὸ κωλῦον εἴσω ὀλίγου χρόνου πρὸς ἄλλο τι σχῆμα παντελῶς μεθαρμοσθῆναι τὰς ἐκκλησίας». (Αὐτόθι, σελὶς 26).

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΟΡΤΑΖΕΙ Η ΜΗΤΕΡΑ

ΔΙΑ μίαν ἀκόμη φορὰν θὰ κληθῶμεν ὅλοι τὴν δευτέραν Κυριακὴν αὐτοῦ τοῦ μηνὸς νὰ τιμήσωμεν τὴν Μητέρα. Ὁ ἑορτασμὸς δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ἡ Μητέρα ὑποπίπτει εἰς λήθην καὶ περιφρόνησιν. Ἀποτελεῖ εἰδικὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπισημότερον καὶ πανηγυρικώτερον ἡ κοινὴ ἀναγνώρισις καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ αὐτοθυσίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν Μητέρα νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ μέγα προνόμιον, ἀλλὰ καὶ τὴν τεραστίαν συγχρόνως εὐθύνην ποὺ ἔχει νὰ κρατῇ εἰς χεῖράς της τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ μορφὴν τρυφεροῦ νηπίου. Διὰ τοῦτο ἂς προσευχηθῶμεν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὅπως φωτίζῃ ὁ Κύριος τὴν Μητέρα νὰ κατανοῇ πλήρως τὴν ἱεράν της ἀποστολὴν καὶ τὴν ἐνδυναμώνῃ, ὥστε νὰ τὴν φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας. Ἂς ἐνθυμηθῶμεν ὅμως μὲ εὐλάβειαν καὶ τὴν μητέρα ἐκείνην, ἡ ὁποία δὲν εὑρίσκεται πλέον πλησίον μας, ἂς εὐλογήσωμεν τὸ τίμιον ὄνομά της καὶ ἂς δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου ὅπως τὴν ἀναπαύῃ ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ σκηναῖς δικαίων.

✣ ✣ ✣

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΑΣ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ, 27 Ἀπριλίου, ἡ ὁποία εἶχεν ὁρισθῇ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὡς ἡμέρα τῆς Νεολαίας, ἑωρτάσθη καθ' ἅπασαν τὴν Ἀμερικὴν μὲ ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα. Οἱ κατὰ τόπους Κοινοτικοὶ Ναοί μας κατήρτισαν ἐγκαίρως εἰδικὸν πρόγραμμα τελετῶν, ὁμιλιῶν καὶ συγκεντρώσεων μὲ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν ἐπὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς νεολαίας καὶ τῆς θέσεώς της εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινοτικὴν ζωήν. Ἡ ἀθρόα συμμετοχὴ τῆς ὁμογενείας εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ ὁ παρατηρηθεὶς πανταχοῦ ζωηρὸς ἐνθουσιασμὸς καταδεικνύουν ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἑορτῆς ἐπετεύχθη. Πρακτικώτερος ἀλλὰ καὶ σπουδαιότερος ἴσως καρπός της ὑπῆρξεν ἡ κατανόησις τῶν ἀμοιβαίων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων μεταξὺ πρεσβυτέρων καὶ νεωτέρων ἐν τῷ κοινοτικῷ καθόλου ὀργανισμῷ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἐπιτυχίας τῆς νεοσυστάτου ὀργανώσεως τῆς νεολαίας μας, ἡ ὁποία ἐνσαρκώνει τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας καὶ τὰ ὄνειρα ὅλης τῆς ὁμογενείας.

✣ ✣ ✣

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΗΝ 1ην Μαΐου διεξάγεται ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου διαγωνισμὸς Ἑλληνικῆς γλώσσης μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν τριῶν τελευταίων τάξεων τῶν ἀπογευματινῶν μας Σχολείων καθ' ἅπασαν τὴν Ἀμερικήν. Εἰς τοὺς πρώτους πέντε μαθητὰς ἑκάστης τάξεως θὰ δοθοῦν βραβεῖα ὁμολογίαι τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως συνολικῆς ἀξίας 650 δολλαρίων. Χορηγὸς εἶναι ἡ ἐθνικὴ ὀργάνωσις G. A. P. A., εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται καὶ ἡ ἰδέα τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ. Ὁ σκοπὸς εἶναι ἱερός: νὰ τονωθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς νεολαίας μας πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Καὶ πράγματι, ἂν ἀποδοθῇ ἡ δέουσα προσοχὴ ἐκ μέρους τοῦ διδασκαλικοῦ κόσμου καὶ τῶν σχολικῶν ἐπιτροπῶν τῶν Κοινοτήτων μας, δικαιούμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ὁ διαγωνισμὸς οὗτος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις θὰ διεξάγεται κατ' ἔτος, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς λαμβανόμενα μέτρα, εἶναι δυνατὸν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν. Ἡ G. A. P. A. εἶναι ἀξία ἐξαιρέτου εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἐκδήλωσίν της ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν καρδίαν τοῦ ἐθνικοῦ της προγράμματος.

✣ ✣ ✣

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

ΟΣΟΝ παρέρχεται ὁ χρόνος τόσον καταφαίνεται πληρέστερον ἡ σπουδαιότης τοῦ θεσμοῦ τοῦ δεκαδολλαρίου. Δὲν ὑπάρχει σήμερον Ἑλληνοαμερικανὸς ἀφωσιωμένος εἰς τὰς ἐθνικοθρησκευτικάς μας παραδόσεις, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ διακηρύττῃ ὅτι πρόκειται περὶ σωτηρίου μέτρου. Ὁμιλῶν πρό τινος ὁ Ὕπατος Πρόεδρος τῆς ΑΧΕΠΑ κ. Π. Μπέλλ διεκήρυξεν ὅτι ἡ μόνη ἐλπὶς ἐπιβιώσεως τῶν παραδόσεών μας, τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, εἶναι τὸ Δεκαδολλάριον. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον σκέπτονται ὅλοι οἱ ἐξέχοντες παράγοντες τῆς ὁμογενείας. Καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον σκέπτεται καὶ ὁ μέσος Ἕλλην μετανάστης, ὅπως ἐτόνισεν ἐσχάτως ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπός μας εἰς συνέντευξίν του μετ' ἀντιπροσώπου τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος». Οἱ αἰδεσιμώτατοι Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ τὰ Δ. Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων μας ἂς ἐντείνουν τώρα τὰς προσπαθείας των, ὥστε ἡ ἀπόδοσις τοῦ θεσμοῦ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος νὰ εἶναι πολὺ μεγαλυτέρα τῆς τοῦ παρελθόντος. Ἐκ τῆς καταλλήλου ἀναπτύξεως τοῦ θέματος καὶ τῆς ἀναλόγου διαφωτίσεως ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν.

✣ ✣ ✣

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΗΜΙΑ μετὰ τὴν ἄλλην αἱ Κοινότητές μας εἰσέρχονται εἰς ἕνα ἀκήρυκτον ἀνταγωνισμὸν τίμιον καὶ εὐλογημένον. Ἀμιλλῶνται εἰς ὀργάνωσιν, εἰς πρόγραμμα καὶ εἰς ζωήν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνύψωσιν τοῦ συνόλου τῆς ὁμογενείας εἰς ἀνώτερον συνεχῶς ἐπίπεδον προόδου καὶ πνευματικότητος. Σοβαρὸν ὄρ-

✝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΒΑΡΑΚΛΑΣ

Τὴν 22αν Ἀπριλίου ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον, ὅλως αἰφνιδίως, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας Βαράκλας, εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν.

Γόνος εὐσεβοῦς οἰκογενείας ἀπὸ τὰ Ἀλάτσατα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὁ ἀείμνηστος Ἀθηναγόρας ἀφιερώθη παιδιόθεν εἰς τὸν Κύριον. Διὰ τοῦτο, λαβὼν τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τὴν γενέτειράν του, εἰσῆλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἐσυνέχισε τὰς θεολογικάς του σπουδὰς εἰς τὴν Θεολιογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὁπόθεν ἔτυχε θεολογικοῦ διπλώματος μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰσελθὼν εἰς τὸν Κλῆρον, ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς ὡς διάκονος καὶ διδάσκαλος εἰς τὰς Ἑλληνικὰς κοινότητας Ροστοβίου καὶ Ὀδυσσοῦ, ἀκολούθως δὲ ὡς ἱερεὺς εἰς τὴν κοινότητα Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Ἐκεῖθεν ἦλθε βραδύτερον εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ἀνέλαβε καθήκοντα Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου εἰς τὰς Κοινότητας Albany, N. Y., Los Angeles, Calif., Philadelphia, Pa., Wilmington, Del.

Δυστυχῶς, πρὸ δεκαετίας περίπου προσεβλήθη ὑπὸ καρκίνου τοῦ λάρυγγος, συνεπείᾳ δὲ τούτου κατέστη ἀνάπηρος καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας. Παρὰ ταῦτα, διετήρει ἀκμαῖον τὸ ἠθικόν του καὶ ἐξηκολούθει ἀόκνως μελετῶν καὶ γράφων περισπούδαστα ἄρθρα εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπέκυψεν εἰς ἐξαφνικὴν καρδιακὴν προσβολήν.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο διὰ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης τὴν 25ην Ἀπριλίου, ἐν μέσῳ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων πένθους ἐκ μέρους τῶν οἰκείων του, τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν πολυπληθῶν φίλων του. Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, μετέσχε δὲ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος καὶ ἅπας ὁ ἱερὸς κλῆρος Νέας Ὑόρκης καὶ περιχώρων. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ δὲ Πρόεδρος τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου αἰδ. Σωτήριος Ἀγγελίδης ἀπεχαιρέτησε δι' ὀλίγων τὸν νεκρόν.

Ὁ ἀείμνηστος Ἀθηναγόρας Βαράκλας ὑπῆρξε συνειδητὸς κληρικός, ἰδεολόγος, ἀξιοπρεπής, φιλόφρων, ἀλλὰ καὶ μαχητικώτατος προκειμένου περὶ πεποιθήσεων. Ἦτο θιασώτης τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ ἔνθους πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας, χάριν τοῦ γοήτρου τῆς ὁποίας παρεθεώρει πάντοτε τὰ προσωπικά του συμφέροντα. Χαρακτὴρ ἠθικὸς καὶ σεμνὸς καὶ τίμιος καὶ φίλεργος, ἐκδαπανώμενος χάριν τῶν πιστῶν του, κατέκτα ἀμέριστον τὸν σεβασμὸν καὶ ἐπέσυρε τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν. Παντοχοῦ ὅπου ὑπηρέτησε ἀφῆκεν εὔφημον ἀνάμνησιν τῆς διαβάσεώς του. Ἡ πίστις του καὶ ἡ ζωή του ἐχάραξαν φωτεινὸν παράδειγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐμπνέῃ καὶ θὰ καθοδηγῇ ἐπὶ μακρὸν ὅσους τὸν ἐγνώρισαν.

Κύριος ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ δι' ὅλον τὸ ἔτος εἶναι μία συνδρομὴ εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν». Ἐτησία $3.00. Δύο ἐτῶν $5.00. Δι' Ἑλλάδα, ἐτησία $3.50. Ἂν ἡ συνδρομή σας λήγει ἐντὸς ὀλίγου, ἀνανεώσατε σήμερον.

γανον τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς ἀμίλλης ἀποτελεῖ τὸ Κοινοτικὸν Δελτίον, τὸ ὁποῖον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ πολλαπλασιάζεται εἰς ἀριθμόν, αὐξάνει εἰς ὄγκον, τελειοποιεῖται εἰς ἐμφάνισιν. Μερικὰ τῶν κοινοτικῶν περιοδικῶν μας δύνανται νὰ διεκδικήσουν τὴν πρώτην θέσιν, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν Ἑλληνογλώσσων ἐντύπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων. Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν προσετέθησαν ἐσχάτως «Ο ΑΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ» τῆς ὁμωνύμου Κοινότητος τοῦ Brooklyn καὶ ἡ ἀναδιοργανωθεῖσα «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΚΕΨΙΣ» τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Ἀστορίας. Καὶ τὰ δύο καλλιτεχνικώτατα, πλουσιώτατα εἰς περιεχόμενον, θαυμάσια ὡς πρὸς τὴν διάταξιν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης. Αἱ ἐκδοτικαὶ των ἐπιτροπαὶ εἶναι ἄξιαι πάσης τιμῆς διὰ τὴν ἀξιόλογον συμβολήν των εἰς τὸν κοινοτικόν μας τύπον.

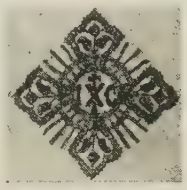

✝

NEW YORK CHURCH SUPPLY

INC.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κατάστημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα ἑνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν

Ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ γαρνιτοῦρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κοπτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της. Ὅταν ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτοῦρες, ἡμεῖς κόπτομεν τὰ Ἄμφια καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμόζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.

4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.

BARCLAY 7-5964

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

WHAT MY RELIGION MEANS TO ME

By CHRIST LEGEROS

Owner, New Rainbow Cafe; past president and for 33 years trustee of St. Mary's Greek Orthodox Church, Minneapolis, Minn.

Courtesy of *The Minneapolis Star*

I came over to the United States 46 years ago with only God in my pocket. Like other immigrants, my religion was all I had with me. The faith of our fathers was always a touch of home in a strange land.

The Greek Orthodox Church with its democratic spirit and philosophy has helped to make me a better American; a better family man; a better business man.

The church has always been the mainstay of our family life. Our sons and daughters were taught the values of a religious way of life. We discovered through experience as the years went by that there is no substitute for the security faith can bring.

I have found the greatest security in the limitless love of God who "so loved the world that He gave His only begotten Son."

My faith has always been, "He that spared not His own Son, but delivered Him up for us all, how shall He not with Him also freely give us all things. . . If God be for us who can be against us?" I have lived by these words and have found that they cast out all worry, anxiety and fear.

God was always there to grant what we wanted and needed, even though sometimes the things we wanted seemed out of reach. Sometimes I did not receive just what I asked for in prayer. I have discovered, however, that many times we seek lesser goods, and find that God always gives us the best.

God has always been a partner in my life. I have never walked alone. I have always felt His presence. This partnership with God has enabled me to face life fearlessly, "I will fear no evil for Thou art with me."

But most of all, our faith has brought our family closer together and kept it close. We worship God at home during the week just as we worship Him in church on Sunday. I have come to realize that the home under God is the moulder and maker of men.

I did not keep religion out of my business. Religion and business have always mixed successfully in my life. Business, I've found, tries severely a strong faith. One must have patience and understanding to keep a clear head with his fellow workers. So it is that some of my best business advice has come from the pulpit on Sunday .

Finally, my religion has taught me the great lesson: live a day at a time. Shut the future out. Bury the yesterdays. Live for today. God gives us the strength to live only a day at a time. "Be not therefore anxious for the morrow . . . sufficient unto the day is the evil thereof."

KEEPING THE FAITH

By Rev. JOSEPH G. VASILIOU

There has been for several years an enemy of our Orthodox Church that has been working or trying to work from within our own group. I am speaking of a group of Greek men and women who have been misled into joining the ranks of the fundamentalist Protestant groups. I am *not* speaking of Greeks who have, for one reason or another, affiliated with one of the top-ranking, well established Protestant denominations, and who work there faithfully without becoming militant against the Orthodox Church. I am speaking of Greeks who join certain evangelical groups like the Seventh Day Adventists or Jehovah's Witnesses, to mention two, and who become zealously fanatic missionaries among the Greek people.

These Greek evangelicals are enlisted from among the less enlightened Greeks and are easily led by their blind leaders into openly discrediting the Orthodox Church. They circulate among the Greek people after they have been coached and equipped with books and suitable literature, and they employ every trick in the book to undermine the Orthodox Church and alienate her members. And they often openly and brazenly tell our people that there is no spiritual depth in the Orthodox Church, that *they* have the truth of salvation and the Gospel of Jesus Christ.

Their first objective is to gain a new convert from the Orthodox people. Often they succeed in finding some gullible or disgruntled Greek who listens and joins their ranks. Then they train and thoroughly indoctrinate such a person. This person, instead of leaving the Orthodox Church and instead of becoming a good or better Orthodox, comes back and spreads dissatisfaction by his criticisms and fault-findings. He becomes critical of the church, the trustees, the priest, the services and the sermons and in general he spreads poison in the community.

In pointing out these things, it is not my intention to counter their efforts and to answer their teachings. If I ever have such a problem, I will leave such misguided Greeks to their blind leaders to be led by them. But I think there are some things that we of the Orthodox Christian family can do to prevent the occurrence of a problem of this kind I have been describing.

I think our own Greek Orthodox people ought to know and possess the strong conviction that the Orthodox Church has, and had before all other denominations, the truths of the Christian faith necessary to salvation. Our church is noted for its insistence on those New Testament ideals so much that even Protestant scholars concede that it is the most Christ-centered religion. The doctrine, all of the Sacraments, the lovely hymns and troparia, the wonderful and uplifting prayers, and above all, the Holy Eucharist, are all calculated to make the believer examine his or her soul, become penitent and a true child of God. There is no reason for any Orthodox to seek spiritual satisfaction or light on his religion in any other church. If he really hungers for it he can find it in the faith of his fathers.

The second thing for the Orthodox family to do is to have wider use and more systematic reading and study of the Holy Scriptures, both the Old and the New Testaments. We must have, as soon as possible, the Scriptures printed in modern Greek paralleled with the English text and printed in cheap paper-back editions. It is most important that every Orthodox family have a Bible in its possession.

Closely connected with the thought of everyone's owning and reading diligently the Holy Scriptures is the need for establishing evening Bible Study Classes once a week, at least, for everybody of the community. If there are wide-awake leaders in the community—trustees, leaders in women's organizations and youth leaders—such an effort can become one of the most fruitful things in the entire life of the community. Most of our people who came from Greece left there when they were very young and before they had had much formal reading and instruction in the Holy Scriptures. Since coming to America few have made any serious effort to comprehend the great teachings upon which our church has her foundations firmly fixed. The way the services are set on Sunday morning, there is little opportunity for study except for children's classes during the hour of Divine Liturgy. Furthermore there is a feeling among the adults that the study of the Scriptures is designed only for children. It is my contention, through the observations and studies I have made, that a large percentage of our adult membership is unfamiliar with many areas of the Bible and of the teachings of our church.

The answer to this need is the weekly evening school of religion for everybody — young people, young adults, and adults. In these evening meetings under the leadership of the priest and other capable and competent leaders, the great treasury of spiritual truth to be found in the Bible will throw the spotlight on the teachings of our Holy, Catholic, and Apostolic Church and show them to be rooted and grounded in the life and teachings of Jesus Christ her Founder and Head and in the writings of His apostles. Also will be rediscovered for this new generation the glorious history of our church with its honor roll of saints

THE MEANING OF THE RESURRECTION

By the Rt. Rev. ATHENAGORAS
Bishop of Elaia

Among the historical facts that may be a source of inner enjoyment and satisfaction to our soul the fact of the Resurrection of our Lord is the richest of all. In the historicity of the Resurrection of Christ the spiritual desires and longings of all human beings find their realistic fulfillment. For it is a fact beyond any doubt that we work and strive for justice, love and truth. It is equally true that we earnestly long for continuity, revival, immortality.

Justice, after persecutions and all the organized attacks against its authority, sooner or later returns to reestablish itself among us, to present the world the heavenly light of its superiority and to evaluate all our actions according to the measure of its inexhaustible power.

Truth, though insulted and banished, cannot undergo total destruction. It returns from its exile to place itself once more on the lighthouse of permanence beaming the purity of its value in all directions and attracting all of us to bow before its majestic beauty.

Love, though wounded and crucified, though sealed in the grave of injustice and hatred, does not lose its saving vitality. It rises from the grave and walks on the avenues of life anew, joyfully, again spreading satisfaction, which is the result of its own offering. It transforms the yoke of life's difficulties into an understanding of duty, enriching our activities with optimism and buoyancy.

Undoubtedly, the victory of life's values satisfies the inner expectations of every healthy and integral human being. Nevertheless, the totality of our soul's desires is located somewhere else.

Nothing satisfies our soul more than the expectation of the continuity of our own existence. No reestablishment of the values of life changes our inner sorrow into gladness as does the promise of the endless continuation of our personal survival. No triumphant victory is taken into account by our logic as much as the triumph of life over death.

For these reasons in the event of the Resurrection of our Lord we find the fullness of human satisfaction. In the Resurrection we witness the triumph of life and the final victory of the values of existence. By the Resurrection justice is restored. Truth and virtue reign. Love and freedom are liberated, and humanity regains the titles for eternity and lordship over life.

This is the theme of the Feast of Easter. This is the meaning of the empty tomb of Christ. This is the lesson which our Lord's Church has been reiterating day after day and year after year for twenty centuries, preaching the newness of life as the fruit of the Resurrection with the words of Saint John Damascene,

"The deathness of death we witness
The annihilation of Hell we proclaim
The beginning of eternal life we inaugurate."

The meaning of this new understanding of life, though surrounded by a mystery beyond our mental conception, is clarified by the faith of the new followers of the risen Lord, and, later on by the myriads of martyrs, who, in their devotion to Christ, did not hesitate to confess their religious convictions and experience martyrdom having converted to the religion of the Resurrection, by their heroic courage, their own executioners.

They are the first-fruit of the new creation, for which the Sacrifice and the Resurrection of Christ are responsible. They are the leaders of the glorious procession of the Saints which still marches on; for every age offers new saints and martyrs to Christ; for Christian heroism is inexhaustible; for christian courage is invincible; for the faith which Christ still proclaims is destined to be victorious, being victory itself.

This victory is ours. Only, however, when we try to die to self and rise in Christ. This is what the followers of Christ are expected to do. To lead humanity in reach-

(Continued on Page 20)

---

and martyrs. It will be found that our ancient church has the answers for the modern world in which we live, and she is as able as ever to lead the way through any difficulty to a victorious Christian life. The matchless hymns that have been sung throughout the history of the church when sung and studied in these evening sessions will serve to lift the souls of the singers to higher levels of religious experience, and the prayers of the Fathers will become examples of the way which we of this day may approach our God and Heavenly Father.

Finally, we must have unity and love within the Orthodox family (the group of Orthodox believers). Let us make no mistake about this. Strife and dissension and jealous attitudes on the part of Orthodox Church members hinders probably more than anything else the prosperity of the church and the life of the community. Our people must learn that only cooperation, love, and understanding will further the life of the church and the spiritual welfare of the community. An Orthodox Christian will strive to practice these virtues and apply them in his own life. The greatest witness and defender of the church is the living testimony of the true Christian. Let us all give a good account of our faith.

THE GREEK CONTRIBUTION TO OUR COMMON FAITH

By DR. E. E. FLACK, Dean, Hamma Divinity School, Springfield, Ohio

Writing to the Philippians (4:13) the Apostle Paul declares: πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ (I can do all things through Christ who strengthens me).

This testimony in Greek suggests the spirit of our witness to a glorious heritage as we look back to the blessings which have come to us in Christ through the medium of the Greek language, culture, councils, creeds, and churchmen, such as Saint Basil, St. Gregory, and St. Chrysostom, whose names all Christendom honors.

Someone has said that the Greek language is "the most perfect vehicle of human expression the world has ever known." And so it is. Under the providence of God, this tongue was taken from among the many to be the medium for the dissemination of the great trunkline truths of revelation in Christendom. The parent of our modern European and western languages, Greek goes back in history beyond 1000 B.C. Classical Greek produced the greatest of all literatures, in epic, lyric, dramatic, historical, and philosophical achievements. Standards for the ages were set in literature by Homer, Sappho, Eschylus, Sophocles, Euripides, and Aristophanes; in history, by Xenophon, Thucydides, Herodotus, Parmenides, and Empedocles; in oratory, by Antiphon, Lysias, Hyperides, and Demosthenes; in philosophy, by Socrates, Plato, and Aristotle, whose works are still studied in the universities of the world.

In art, architecture, music, sculpture, and painting the Greek influence has likewise been dominant. In spite of all the languages with which it must compete, Greek still stands as the basis for most new words coined today. As Professor Robinson of Johns Hopkins University has said, "Two hundred years from now everyone should know Greek since in all departments of our scientific world new words are being coined out of Greek almost daily. The percentage of Greek constructions will be such that our language will be almost unintelligible without a knowledge of this superb mother tongue."

Historically, the conquest of Alexander the Great in 333 B. C. and the subsequent spread of Hellenism brought decadence in classical achievements. Still Greek stood as the *lingua franca* of the ecumenical world. When the Hebrew Scriptures became translated into Greek in the Septuagint version in Alexandria, that book became the sole written Bible of the Mediterranean world. The *Koiné*, as the common language became known, flourished in all bordering lands.

Christianity arose in this milieu. The writings of the New Testament went forth from the Apostolic Age not on the basis of an Aramaic background, but as Greek documents coined out of the Koiné. The New Testament writers all knew and used Greek as the main medium of their expression. In their missionary zeal they carried the Gospel in Greek into remote corners of the world. The entire Diaspora felt the impact of the Gospel in Greek patterns, as exemplified by such a writing as that of the Gospel of John, which begins with: ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. "In the beginning was the Word." Λόγος is a Greek concept and became the pattern for the discussion of the incarnation of our Lord.

Throughout the first five centuries of the Christian era Greek was the language of the Christian Church not only in the East but also in the West. Clement of Rome even wrote in Greek, as did also the Apostolic Fathers succeeding him, Aristides, Quadratus, Justin Martyr, Tatian, Polycarp, Irenaeus, Clement of Alexandria, and many others, including the saints we especially commemorate, Basil, Gregory, and Chrysostom. In this language the great theologians of the early schools of Antioch, Alexandria, Constantinople, and at other centers received their training. The early creeds of Christendom, the seven ecumenical councils, and patterns they employed were dependent on the medium of Greek. Of the 318 bishops who gathered at Nicea in 325 for that significant ecumenical council, more than 300 of them used Greek. In the conflict between Athanasius and Arius over the *homoousion* and the *homoiousion* it mattered an *iota* what men believed.

Thus it was through the medium of the world's most perfect vehicle of human expression that the great truths of Christendom found their permanent expression. Theologians speaking Greek gave to the world the great dogmas of the Trinity and of Christology. As someone has said, "The palmy days of the Eastern Church during the first five centuries will ever claim the grateful respect of the whole Christian world. And their great teachers still live in their writings far beyond the confines, nay, more outside of its communion."

It was John of Damascus who summed up the theology of the classical period and passed it on to the Byzantine and the modern. While it is true that decadence came, as in the Church in the West, a renaissance set in following the fall of Constantinople in 1453. As someone has said, "The world awoke anew with a Greek New Testament in her hand." Thus Greek was again introduced into the West; in 1458, in the University of Paris; in 1492, in Oxford University. Erasmus issued the first printed Greek New Tes-

ORTHODOX YOUTH SUNDAY

By the Rev. J. A. COUCOUZES

The Archdiocese's decision to set aside one day for our beloved Young Generation and for this year, to designate the Sunday of St. Thomas as the day was timely and appropriate.

Personally, I am of the opinion that the choice of the day for the celebration is expedient. First, a day during spring was chosen. Are not our young people the embodiment of the spring season for all of us? Does not our younger generation bring to our lives the light breeze of optimism? Do not our young people fill the horizon of our material world with the most beautiful brilliancy of our most golden hope? Do not they sprinkle the whole sphere of our life with the aroma of beauty and happiness, that is spread unsparingly when they are with us?

Why not then? The day dedicated to our young people was appropriately and affectionately chosen from the spring season with much fatherly circumspection by His Grace, our Archbishop. A spring season within a spring. What dreams, what happiness, what pride for us who consider the younger generation solely ours.

That which especially pleases me is that the Archdiocese deeply and carefully chose the Sunday of St. Thomas for the celebration of National Youth Day. Will our younger generation pay any attention to this choice? I sincerely hope so.

We, the older ones, have a few doubts, a few disbeliefs concerning our young people. We characterize them as child-like. We judge them as not having enough sense of responsibility. We say that they are indecisive, that they have not courage, that they are afraid of life, that they have inherited our bad points but not our virtues. We claim that the youngsters are always asking for something, but they are never willing to give, and that they have acquired and assimilated the cheaper characteristics of "the American environment" which humbles a person. Good or bad, justly or unjustly, many of us have some of these ideas concerning our young people.

And our children, at least the

---

tament in 1516. Since his time more than a thousand editions of the Greek New Testament have appeared. Scholars have harked back to the early centuries to recover the text through the study particularly of the great Greek codices, such as Codex Sinaiticus, Codex Vaticanus, and Codex Alexandrinus. All New Testament scholars of whatever faith have been immeasurably indebted to the text as transmitted through the medium of Greek.

In all of this historical development the Eastern Orthodox Church has played a leading role. It has fostered an ecumenical spirit, a common language, a common liturgy, and a common faith. The Protestant Reformation in its truest expression was a conservative and not an iconoclastic movement. It received and upheld the great ecumenical creeds and theological tenents of early Christendom as developed in the classical age of the Church. All of our modern liturgical churches, in fact, look back to that age as providing them with their basic creeds and confessions, liturgical expressions, theological patterns, and many of their hymns. In other words, we find in that whole milieu the ecumenicity essential to the maintenance of the true life and spirit of the Church, "one Lord, one faith, one baptism."

Speaking at Hamma Divinity School some months ago Father George Florovsky, distinguished theologian of the Eastern Orthodox Church, remarked, "There is a sort of an ecumenical challenge implied in the witness of the Eastern Church. And this is her most distinctive and peculiar contribution. It is the challenge of the ancient undivided Church of Christ. What is meant is not uniformity but fellowship of convictions latent in the common mind of the early Church. Since this common mind has been lost, it needs to be rediscovered through a fellowship of research. That takes us back to the Fathers not for patristic opinions but to rediscover the patristic mentality and attitude. The Eastern Church is still speaking patristic Greek, the universal language of the church for a thousand years. Thus the Eastern Church is directly linked with the Fathers. The patristic tradition has been obscured by a later scholastic superstructure, which left it as a sort of historical reminiscence, a piece of the past which needs to be recovered. How is this to be recovered? Through a thorough orientation in patristic life and thought. The Eastern Orthodox Church is in a peculiar position to make a contribution toward the recovery of patristic life and thought. Its history, forms of worship, attitude toward confessions, and freedom of thought lend themselves to this task of relating the spirit of Christendom today to that of the early church. Of course, this contribution cannot be made without the aid of the traditions and resources of other communions which seek to recover the ecumenical mind. In the final analysis, we have to check the spirit of our own age not by the spirit of any other particular age but solely by the Spirit of God."

It is with deep gratitude to God that we recognize the Greek contribution to our common faith and appeal to all our brethren in the churches to receive and to hold in esteem our great historic heritages transmitted by the Fathers.

somewhat mature youth, are invited on Sunday of St. Thomas to spread peace within us and give us the assurance that they aren't what most of us think and believe they are, but rather that they are worthy in all ways and capable of continuing the honorable way of life and the religious and national tradition of our fathers.

The younger generation is asked to eliminate our doubts, fears, and disbeliefs. They are invited to ask us to acquaint ourselves with them, to investigate them so as to prove to us that they are flesh of our flesh and bones of our bones, but, above all, that they are spirit of our spirit and soul of our soul.

This is a challenge for our young people, an exceptional chance for them on the Sunday of St. Thomas to prove us their worth. We are the Thomases. Will our young people take advantage of this day? Will they grasp it? Will they make us more sure of them, more peaceful, happier, prouder of them?

We are all awaiting the Sunday of St. Thomas this year as if we were awaiting another Easter. We are awaiting this day as if we were awaiting a life-giving, world-joyous, resurrection and Spring. Will our Youth make us feel this way toward them on their Day?

MEANING OF RESURRECTION

(Continued from Page 17)

ing a higher level both in thought and deed. To influence the world to practice justice and seek peace. To express sincere repentance and apply the commandments of our Lord. To make the truth of the Resurrection self-evident by their devotion to the Church, by the warmth of their faith and by their works of love, truth and justice.

Proclaiming the fact of the Resurrection in this practical way let us pray that we may experience the feeling of those who received the risen Christ and hear within ourselves the Lord's words of greeting: "Peace be unto you."

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 3ην Ἀπριλίου, ἐν συγκεντρώσει τῶν μελῶν τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Νέας Ὑόρκης καὶ περιχώρων, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐνεχείρισεν εἰς τὸ Προεδρεῖον του ἐπιταγὴν 32 χιλιάδων δολλαρίων ὑπὲρ τοῦ Ἱερατικοῦ Ταμείου ἐκ τῆς εἰσπράξεως τοῦ δεκαδολλαρίου κατὰ τὸ ἔτος 1951.

—Τὴν 4ην ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν 5ην μεταβὰς ἀεροπορικῶς εἰς Cleveland, Ohio ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἐκεῖ Κοινοτικὸν Ναόν, τὴν δὲ ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν. Τόσον κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 7ην ἐπιστρέψας ἀεροπορικῶς εἰς Νέαν Ὑόρκην, μετέβη αὐθημερὸν εἰς Portland, Maine καὶ παρέστη εἰς τελετὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ μεταφέροντος εἰς Ἑλλάδα φορτίον ἀλεύρου ἐκ δωρεᾶς τῆς Καναδικῆς Κυβερνήσεως.

—Τὴν 12ην ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς διὰ Detroit, Mich., ὁπόθεν μεταβὰς εἰς Pontiac ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον κατὰ τὸν τελεσθέντα εἰς τὸν αὐτόσε Κοινοτικὸν Ναὸν Μ. Ἑσπερινόν. Τὴν ἑπομένην, ἐπισκεφθεὶς τὴν ἐν Ann Arbor Ἑλληνικὴν Κοινότητα, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὸ ἀπόγευμα ἐπιστρέψας εἰς Detroit ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου γενομένην εἰς μίαν δημοσίαν αἴθουσαν, μετὰ ταῦτα δὲ παρηκολούθησε τὸ δρᾶμα «Κασσιανή», ἀναβιβασθὲν ὑπὸ τῆς νεολαίας τῆς Κοινότητος Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

—Τὴν 15ην ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Ἱ. ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Brooklyn, N. Y.

—Τὴν 17ην ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Παθῶν εἰς τὸν Ἱ. ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν 18ην ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων Ὡρῶν καὶ τῆς Ἀποκαθηλώσεως εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατὰ δὲ τὴν τελετὴν τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸν Ἱ. ναὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου Brooklyn, N. Y.

—Τὴν 19ην ἐτέλεσε τὴν μεσονύκτιον τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν 20ὴν ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀγάπης εἰς τὸν Κοινοτικὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας.

—Τὴν 25ην προέστη τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Ἀθηναγόρα Βαράκλα εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Νέας Ὑόρκης καὶ ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον.

—Τὴν 26ην μεταβὰς εἰς Φιλαδέλφειαν, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα. Τὸ ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν παρὰ τῆς Κοινότητος καὶ ἀνέπτυξε τὰ πλεονεκτήματα τῆς συνεργασίας τῶν τριῶν Κοινοτήτων Φιλαδελφείας.

—Τὴν 28ην ἐπιστρέφων εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἐπεσκέφθη τὸν ἐσχάτως ἀγορασθέντα νέον ναὸν τῆς Κοινότητος Trenton, N. J., καὶ συνωμίλησε μετὰ τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου καὶ τοῦ Κοιν. Συμβουλίου.

—Τὴν 30ὴν παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν παρὰ τῆς Ὀργανώσεως ὑπὲρ τῶν Ὀρφανῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ηὐλόγησε τὴν τράπεζαν.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

—Τὴν 17ην Φεβρουαρίου, ἐτέλεσε Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ ἐν Γκρήνβιλλ, Σάουθ Καρολάϊνᾳ, Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, τὴν δὲ 18ην ἰδ. μηνός, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθὲν ἐκ μέρους κυριῶν καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 21ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον τῆς Νέας Ὀρλεάνης καὶ ἔδωκε διαφόρους συμβουλὰς πρὸς τοὺς 17 μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

—Τὴν 22αν ἰδ. μ., ὡμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου καὶ ἔψαλε μετὰ ταῦτα τὸν ἑσπερινόν, τὴν δὲ ἑπομένην Σάββατον τῶν Ψυχῶν, ἐχοροστάτησε ἐν τῷ αὐτόσε Ναῷ μας καὶ ἀκολούθως μετέβη εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἀνέγνωσε κοινὸν Τρισάγιον.

—Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω, 24ην Φεβρουαρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας

Τριάδος, ἱδρυθέντι κατὰ τὸ 1866 καὶ θεωρουμένῳ ὡς ὁ ἀρχαιότερος ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὸς Ὀρθόδοξος Ναὸς καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, συγχαρεὶς τοὺς Ἐπιτρόπους, τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ὁμογενεῖς διὰ τὴν ἀπόκτησιν νέου Ἱ. Ναοῦ, εὐχηθεὶς συνάμα ὅπως ἀποκτήσουν καὶ νέαν εὐρύχωρον αἴθουσαν καὶ οἴκημα διὰ τὸν ἑκάστοτε ἱερέα.

—Τὴν 25ην ἰδ. μ., μεταβὰς εἰς τὸ Δημαρχιακὸν Μέγαρον, ἐδέχθη τὴν τιμητικὴν κλεῖδα τῆς πόλεως, ὀνομασθεὶς ἐπίτιμος πολίτης τῆς πόλεως παρὰ τοῦ ἐντ. Δημάρχου κ. Δ. Μόρισον. Εἰς τὴν σχετικὴν τελετὴν παρευρίσκοντο καὶ Σύμβουλοι τῆς πόλεως. Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος ἀπήντησε καταλλήλως.

—Τὴν 28ην ἰδ. μ., διερχόμενος ἐκ Beaumont, Tex., εἶδε ὁμογενεῖς τινας τῆς εἰρημένης πόλεως καὶ τὸν ἱερ. προϊστάμενον αὐτῆς, συγχαρεὶς αὐτοὺς διὰ τὴν ἀπόκτησιν Ἱ. Ναοῦ καὶ μικροῦ οἰκήματος.

—Τὴν 29ην ἰδίου, ἀνελθὼν εἰς Σουΐσπορτ, Λα., ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος μὲ θέμα: «παλαιοὶ ὡραῖοι καιροί». Τὸ ἑσπέρας παρευρέθη εἰς δεῖπνον τῆς ὀργανώσεως «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης».

—Κατελθὼν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς εἰς Shreveport, La., τὴν 1ην Μαρτίου, ἡμέραν Σάββατον, ἀνέγνωσεν ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ αὐτόσε Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὴν δὲ ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε. Τὸ ἑσπέρας παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῆς Ἀχέπα. Τὴν 3ην Μαρτίου ἔδωκε διάλεξιν πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, τὴν δὲ 4ην Μαρτίου ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον καὶ τὸ ἑσπέρας εἶχε σύσκεψιν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 8ην Μαρτίου ἀνελθὼν εἰς Little Rock, Ark., ἔψαλεν ἑσπερινόν, τὴν δὲ ἐπαύριον Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν, ὡμίλησε καὶ ἐχειροθέτησε 4 ἀναγνώστας. Τὴν 11ην ἰδ. μηνὸς ἐπεσκέφθη τοὺς εἰς διάφορα νοσοκομεῖα ὁμογενεῖς μας καὶ ἐδέχθη τὸν Ἐπισκοπιανὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, ἀντεπισκεφθεὶς αὐτόν. Τὴν 12ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Προηγιασμένην Λειτουργίαν.

—Τὴν 14ην, μεταβὰς εἰς Nashville, Tenn., ἀνέγνωσε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡμιλήσας δεόντως. Τὴν ἐπαύριον ἀνῆλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως καὶ ἀνέγνωσε Κοινὸν Τρισάγιον ὑπὲρ τῶν αὐτόσε ταφέντων ὁμογενῶν πρωτοπόρων μας. Τὴν 16ην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε. Τὴν 18ην ὡμίλησε πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου.

—Τὴν 20ήν, κατελθὼν εἰς Atlanta, Ga., ἔλαβε μέρος καὶ ὡμίλησε εἰς τὸ πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλληνοαμερικανίδος συγγραφέως Ρωξάνης Κωστάκη παρατεθὲν γεῦμα ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Χριστιανῶν καὶ Ἰουδαίων. Τὴν 21ην παρευρέθη εἰς γεῦμα ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητός μας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἐξοχ. Πρεσβευτοῦ κ. Ἀθ. Πολίτου, τὸ δὲ ἑσπέρας ἔψαλε τὴν Γ′ στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν καὶ ἀνέλυσεν αὐτούς. Τὴν 22αν, Σάββατον, ἐχοροστάτησε εἰς Θ. Λειτουργίαν ὑπὲρ τῶν κατὰ τοὺς διαφόρους ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀποθανόντων ὁμογενῶν. Τὴν Κυριακήν, 23ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα: «ἀγνότης - ταπεινότης».. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας εἰς τὴν ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ δοξολογίαν, ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἡμέρας. Τὴν 24ην τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη τὸ Κοινοτικὸν σχολεῖον καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητάς, τὸ δὲ ἑσπέρας χοροστατήσας εἰς τὸν ἑσπερινόν, ὡμίλησε περὶ ἰδιοτήτων τῆς Παναγίας. Τὴν 25ην, πανηγυριζούσης τῆς Κοινότητος, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα «ὑπακοὴ καὶ μακαριότης». Τὴν 26ην, συνειργάσθη μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου ἐπὶ διαφόρων ὑπηρεσιακῶν ζητημάτων τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 28ην Μαρτίου, ἀνελθὼν πάλιν εἰς Τεννεσσῆ, ἔψαλε τὴν Δ′ στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν ἐν τῷ ἐν Chattanooga Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἀνέλυσε τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Τὴν 29ην εἶχε σύσκεψιν μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς εἰρημένης Κοινότητος συγχαρεὶς αὐτήν, διότι καίτοι ὀλιγάριθμος, κατορθώνει, ὅπως καὶ αἱ περισσότεραι Κοινότητες τοῦ Σάουθ νὰ διατηρῇ Κοινότητα. Τὴν Κυριακήν, 30ήν, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Τὸ ἑσπέρας, εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτήν, ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἡμέρας. Τὴν 31ην, ὡμίλησε πρὸς τὰς Κυρίας τοῦ Φιλοπτώχου Τμήματος ἐν τῇ κοινοτικῇ αἰθούσῃ.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

—Τὴν 1ην Μαρτίου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος, μετέβη εἰς Ann Arbor, Mich., καὶ προέστη εἰς τοὺς γάμους τοῦ ἐκ Σικάγου κ. Χαραλάμπους Πεπόνη, μετὰ τῆς Δίδος Δημητρούλας Θεοφ. Πρετεκέ.

—Τὴν ἑπομένην, Κυριακήν, ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν ἐν Ann Arbor ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ὡμίλησε περὶ ἐξομολογήσεως.

—Τὴν Δευτέραν τὸ ἑσπέρας συμμετέσχε τοῦ Δείπνου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ ἔργου ἐν γένει τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων.

—Τὴν 9ην, Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ ὡμίλησε περὶ Μεταλήψεως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἑώρταζε καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Νεολαία τὴν ἐνιαύσιον αὐτῆς ἑορτήν, ὡμίλησε δὲ πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ παρατεθὲν δεῖπνον περὶ τῶν καθηκόντων αὐτῆς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Θρησκείαν καὶ τὰς Ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις. Τὴν ἑσπέραν ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, τὸν ὁποῖον ἐτέλει ὁ Ἱερατικὸς Σύνδεσμος τῆς Β′ Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ παρηκολούθησε τὴν περιφορὰν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὀρθοδοξίας.

—Τὴν 25ην, ἑώρταζε τὴν ἐπέτειόν του ἑορτὴν ὁ ἐν Σικάγῳ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Τὸ ἑσπέρας τῆς 24ης ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν συμπαραστατούμενος ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἐν Σικάγῳ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἱεροψαλτῶν. Τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ, κατὰ δὲ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Παλιγγενεσίᾳ, ἐξεφώνησε δὲ καὶ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Τὴν ἑσπέραν, εἰς τὸ Civic Opera House τοῦ Σικάγου, ἔνθα ἐγένετο ἡ πολιτικὴ ἑορτὴ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Παλιγγενεσίας, ἤνοιξε διὰ προσευχῆς τὴν ὅλην τελετήν, ἡ ὁποία διεξήχθη μεγαλοπρεπέστατα καὶ ἐν πλήρει εὐταξίᾳ.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ

—Τὴν 14ην Φεβρουαρίου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, παρέστη εἰς τὴν ἑσπερίδα τοῦ τμήματος τῶν Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης, ἐν Providence, R.

Ι., ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 14ην Φεβρουαρίου, τὸ ἀπόγευμα, παρευρέθη εἰς Σχολικὴν ἑορτὴν τοῦ ἀπογευματινοῦ Σχολείου «Κάδμος», ἐν Dorchester, Mass.

—Τὴν 16ην, μεταβὰς εἰς Webster, Mass., ἐτέλεσε τὴν βάπτισιν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητος πατρὸς Α. Σαρρῆ.

—Τὴν 17ην, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν Ansonia, Conn., καὶ ὡμίλησε καταλλήλως. Τὸ ἀπόγευμα παρέστη εἰς Συνέλευσιν τῶν μελῶν τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος, καθ' ἣν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος τὸ Καταστατικὸν τῆς Σ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἐξελέγη νέον Διοικ. Συμβούλιον.

—Τὴν 24ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε εἰς τὴν Κοινότητα Thomsonville, Conn.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μεταβὰς εἰς Chicopee Falls, Mass., παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ τὸ ἑσπέρας ἐτέλεσε εἰς τὸν ναὸν τῆς Κοινότητος ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς προσελθόντας χριστιανοὺς περὶ διαφόρων Κοινοτικῶν ζητημάτων.

—Τὴν 25ην, παρευρέθη εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου.

—Τὴν 26ην, παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῆς νεολαίας εἰς τὴν Κοινότητα Woburn, Mass.

—Τὸ Σάββατον τὸ ἀπόγευμα, ἐτέλεσεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν τῆς Βοστώνης, τὴν βάπτισιν τῆς μικρᾶς θυγατρὸς τοῦ κ. Σταύρου Γομάτου.

—Τὴν 2αν Μαρτίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Κοινότητα Marlboro, Mass, τὸ ἀπόγευμα δὲ παρέστη εἰς Ἀποκρηάτικην συγκέντρωσιν, δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος.

—Τὴν ἑσπέραν μετέβη εἰς Worcester, Mass., ὅπου παρέστη εἰς παρομοίαν Ἀποκρηάτικην συγκέντρωσιν.

—Τὴν 5ην Μαρτίου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης καὶ ὡμίλησε περὶ τῆς σημασίας τῆς θείας αὐτῆς λειτουργίας.

—Τὴν 7ην, ἔψαλε τὴν Α΄ στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν Ναὸν Κοιμήσεως εἰς Somerville, Mass.

—Τὴν 8ην, παρέστη καὶ ὡμίλησε εἰς τὸ Διδασκαλικὸν Συνέδριον τῆς Νέας Ἀγγλίας, συγκληθὲν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης.

—Τὴν 9ην, ἐλειτούργησε εἰς τὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως ἐν Webster, Mass., καὶ καθιέρωσε τὴν Νέαν Ἁγίαν Τράπεζαν.

—Τὴν 11ην ἐδέχθη εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Mancheste,r N. H. καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν διάφορα κοινοτικὰ προβλήματα.

—Τὴν 12ην, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν Προηγιασμένην Λειτουργίαν, εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης εἰς Cambridge, Mass.

—Τὴν 14ην, ἔψαλε τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 16ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Ipswich, Mass.

—Τὴν 18ην, μετέβη εἰς New London, Conn., καὶ συνεσκέφθη μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος, τῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκοδομῆς νέου Ναοῦ καὶ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Φιλοπτώχου, ἐπὶ τοῦ ἀκολουθητέου προγράμματος πρὸς πραγματοποίησιν σχεδίου οἰκοδομῆς.

—Τὴν 19ην, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, Βοστώνης.

—Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐδέχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος τῆς Φωνῆς τῆς Ἀμερικῆς κ. Ἀθανασιάδην, ὁ ὁποῖος ἔκαμε μερικὰς φωνοληψίας μουσικῶν τεμαχίων τῆς χορῳδίας τῆς Σχολῆς, ἐπῆρε δὲ καὶ μίαν συνέντευξιν μὲ τὸν Θεοφιλέστατον ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς δράσεως τῆς Σχολῆς, πρὸς ραδιεκπομπὴν εἰς τὴν Γενέτειραν.

—Τὴν 20ὴν, μετέβη εἰς Worcester, Mass., καὶ προέστη συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 21ην, μετέβη εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Κυβερνήτου τῆς Πολιτείας Mass., ἐξοχ. κ. Dever, καὶ παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ὑπογραφῆς τῆς Προκηρύξεως τῆς 25ης Μαρτίου ὡς 131ης Ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς τῆς Ἑλλάδος Ἑορτῆς, δι' ὁλόκληρον τὴν Πολιτείαν τῆς Μασσαχουσέτης. Τὴν ἑσπέραν ἔψαλε τὴν Γ΄ στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἰς Haverhill, Mass., καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 22αν, προέστη συνεδριάσεως τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐπιτροπῆς Νεολαίας εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη νὰ συγκληθῇ συνέδριον τῆς Νεολαίας διὰ τὰ παιδιὰ μὲν ἡλικίας μέχρι 18 ἐτῶν, τὴν 24ην Μαΐου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης, διὰ δὲ τοὺς νέους καὶ νέας μεγαλυτέρας ἡλικίας, τὴν 28ην καὶ 29ην Ἰουνίου εἰς Springfield, Mass.

—Τὴν 23ην, ἐλειτούργησε εἰς τὸν Ναὸν ἐν Brockton, Mass., καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον. Τὸ ἀπόγευμα προέστη συσκέψεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν Κοιναρχῶν τῆς παροικίας, καθ' ἣν συνεζητήθη ἡ ἀνοικοδόμησις Κοινοτικοῦ Κέντρου.

—Τὴν 24ην, παρέστη μεθ' ὁμάδος φοιτητῶν, εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ἑορτάζοντος Καθεδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ὡμίλησε μὲ θέμα «Οἱ Εὐαγγελισμοὶ καὶ τὰ ὄνειρα τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνορθοδόξων».

—Τὴν 25ην, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς καὶ ἔψαλε δοξολογίαν ἐπὶ τῇ Ἀνεξαρτησίᾳ καὶ ἀπελευθερώσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας ὡμίλησε δι' ὀλίγων περὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ παρουσίασε τὸν ἐντ. Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος εἰς Βοστώνην κ. Βασ. Καλεύραν, ὁ ὁποῖος ὡμίλησε πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῆς Σχολῆς, περὶ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῆς πάντοτε ἀγωνιζομένης Ἑλληνικῆς Φυλῆς διὰ τὰ μεγάλα τῆς ἀνθρωπότητος ἰδανικά. Τὸ ἀπόγευμα παρέστη εἰς τὴν εἰδικῶς ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ γενομένην ἐν τῇ Σχολῇ τελετήν, καθ' ἣν παρέστησαν ὁ ἐντ. Πρόξενος, οἱ κύριοι Ἔφοροι τῆς Σχολῆς, οἱ Ἐλλογιμώτατοι κύριοι Καθηγηταὶ αὐτῆς καὶ πολλοὶ φίλοι καὶ μέλη τοῦ Ἱεροῦ Ἀδελφάτου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν κ. Γεώργιος Λιακόπουλος.

—Τὴν 26ην, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν Watertown, Mass.

—Τὴν 27ην, προέστη εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Σχολῆς συνεδριάσεως τῶν Ἱερέων καὶ Κατηχητριῶν τῆς Νέας Ἀγγλίας, καθ' ἣν συνεζητήθη ἡ σύγκλησις Κατηχητικοῦ Συνεδρίου. Τὸ συνέδριον αὐτὸ ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἐν Somerville, Mass., τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος, 18 Μαΐου.

—Τὴν 27ην, ἔψαλε τὴν Δ΄ στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Holyoke, Mass.

—Τὴν 29ην, μετέβη εἰς Manchester, N. H., ὅπου ἐτέλεσε ἑσπερινόν, ὡμίλησεν εἰς τοὺς συγκεντρωθέντας χριστιανοὺς καὶ προέστη συνεδριάσεως τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 30ήν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Βοστώνης καὶ μετὰ τὸ συνηθισμένον Ἱερὸν Μνημόσυνον πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ψυχῶν τῶν Κεκοιμημένων ἀγωνιστῶν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν Δοξολογίαν, ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Τὸ ἀπόγευμα παρέστη εἰς τὸ Opera House τῆς Βοστώνης κατὰ τὴν ἐπίσημον Τελετὴν τοῦ Ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείου ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων τῆς Βοστώνης καὶ ἀπήγγειλε Προσευχὴν πρὸς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν εὐχαριστήριον ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει καὶ ἀνεξαρτησίᾳ τοῦ Γένους.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου Κος Δημήτριος

—Τὴν 2αν Μαρτίου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Altoona, Pa., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὸ ἑσπέρας κατῆλθεν εἰς Φιλαδέλφειαν, ηὐλόγησε τὸ δεῖπνον τῶν Ἠπειρωτῶν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἁλώσεως τῶν Ἰωαννίνων καὶ ὡμίλησε τονίσας τὰ δίκαιά μας ἐπὶ τῆς πολυπαθοῦς Β. Ἠπείρου.

—Τὴν 8ην, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου Ἠλιού, ἐν Yonkers, N. Y., καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν 9ην, προσκληθεὶς μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Βαλτιμόρης, ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε. Τὸ ἑσπέρας ὡμίλησε ἀπὸ ραδιοφώνου.

—Τὴν 14ην, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν Μπρόνξ, τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 16ην, ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Harrisburgh, Pa., ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 21ην, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς Ἀστορίας. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας παρεκάθησεν εἰς τὸ νηστήσιμον δεῖπνον ὑπὲρ τῆς Θεολ. Σχολῆς, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 23ην, προσκληθεὶς μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Rochester, N. Y., ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὸ ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον διδόμενον ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἑορτῆς καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ ρόλου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ τὴν ἐπανάστασιν.

—Τὴν 24ην, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἐν Jersey City, N. J. ἑορτάζοντα Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 25ην, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ.

—Τὴν 30ήν, κατόπιν προσκλήσεως, μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα ἐν Charleston, S. C., ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὸ ἀπόγευμα παρέστη εἰς τὴν σχολικὴν ἑορτήν, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐπιτυχῶς εἶχον ἑτοιμάσει οἱ διδάσκαλοι Κος καὶ Κα Μπαλῆ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἑορτῆς, τὸ δὲ ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον διδόμενον ὑπὸ τῆς Κοινότητος καὶ ὡμίλησε καταλλήλως τῇ περιστάσει.

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

—Διὰ διαθήκης του ὁ ἀείμνηστος Κ. Ἄγγελος, διέθεσεν ὑπὲρ τῆς Κοινότητος Spokane, Wash., ποσόν τι.

—Ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου, ἡ Κοινότης Atlanta, Ga., ἀπεφάσισε ὅπως θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σύστημα τῶν φακέλλων.

—Ἡ Κυριακή, 27ης Ἀπριλίου 1952, ἐκηρύχθη ὡς ἡμέρα τῆς ὁμογενοῦς Νεολαίας μας. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἡμερομηνίαν θὰ λάβουν χώραν διάφοροι τελεταὶ καὶ ὁμιλίαι.

—Διωρίσθησαν οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς: Νικ. Σπηλιώτης εἰς Λίνκολν Πάρκ, Μίσ., Γ. Νεοφώτιστος εἰς τὴν Πενσακόλα, Φλώριδος, ὁ Ἀν. Δεριζιώτης, εἰς τὸ Σπάρτμπουργκ, Ν. Κ.

—Ὁ Ἀμερικανὸς Δήμαρχος τῆς πόλεως Houston, Texas, ὁμιλῶν πρὸς ὁμογενεῖς συνέστησε θερμῶς ὅπως οὗτοι διατηροῦν «μὲ ὑπερηφάνειαν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς θρησκείας των καὶ τῆς ἡρωϊκῆς φυλῆς των».

—Ἡ Κοινότης τοῦ New London, Conn., ἀπεφάσισε ὅπως κτίσῃ νέον εὐρύχωρον Ἱ. Ναὸν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὁλοὲν πληθυνομένης αὐτόσε ὁμογενείας μας.

—Ἡ Ὁμοσπονδία τῶν Κοινοτήτων Μείζονος Νέας Ὑόρκης, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ὁμογενοῦς Νεολαίας, τῶν Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων, ἀπεφάσισεν ὅπως τὴν ἐπέτειον τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἑορτάσῃ ἐφέτος κατὰ τὴν Κυριακήν, 23ην Μαρτίου.

—Ὀργανωτὴς τῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας Mount Vernon, N. Y., διωρίσθη ὁ κ. Γ. Τσάμης, εἰδικευόμενος καὶ εἰς τὰ θρησκευτικὰ παιδαγωγικά.

—Οἱ ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ δύο μέχρι τοῦδε Γυναικεῖοι Σύλλογοι ἡνώθησαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἰς ἕνα, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν».

—Ἡ Κοινότης Albany, N. Y., ἑώρτασε τὰ 30 ἔτη, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ ἐξώφλησε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐνυποθήκου δανείου της, κατόπιν σχετικῆς τελετῆς.

—Κατόπιν ἀποφάσεως τῶν μελῶν της καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ Κοινότης Middletown, Ohio, θὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνέγερσιν νέου ναοῦ.

—Ἡ Κοινότης Port Arthur - Beaumont, Texas, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἔκτισεν εὐπρεπὲς μικρὸν οἴκημα καὶ ἐπίπλωσεν αὐτὸ ὑπὲρ τοῦ Ἱερ. Προϊσταμένου της, πλαγίως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ της.

—Ὠργανώθη ἐν Σικάγῳ εἰς μνήμην τοῦ αἰδεσ. Μάρκου Πετράκη, ἐφημερεύσαντος ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐπὶ 23 ἔτη, τὸ Rev. M. Petrakis Memorial Fund.

—Ὑπὸ τῆς αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας καὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς πόλεως Νέας Ὑόρκης δίδονται ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὴν ὁμογένειαν.

—Ἐπερατώθη κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος καὶ ἡ λοιπὴ ἐργασία τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

—Ἡ Β΄ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς ὁμογενοῦς Νεολαίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπεφασίσθη ὅπως ἐφέτος λάβῃ χώραν εἰς Washington, D. C., ἀπὸ τῆς 24ης μέχρι 28ης Αὐγούστου. Συμπεριλαμβάνονται νέοι καὶ νέαι ἡλικίας 18-35 ἐτῶν.

ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἔκδοσις 1949. Χρυσόδετον μὲ εὑρετήρια, $3.50. Μὲ δέρμα καὶ εὑρετ. $4.00.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. $2.50.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' οἶκον ἢ ἐν σχολείῳ. Τρίτη ἔκδοσις 1950. Τιμὴ $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἄνευ Διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 $3.00

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁλόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἱ. Ἀκολουθίαι, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλου τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Ἔκδοσις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520 ..... $5.00

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους καὶ ἀΐδιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Νέα ἔκδοσις Ἀθηνῶν, σελ. 780, πανόδετος $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 780, χρυσόδετος $5.00

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια. Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πίναξ περικοπῶν ἀναγινωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 620, χρυσόδετος ..... $5.50.

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΣΤΙ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικὰ εἰς ἀντιστοίχους σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. $3.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἤτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... $2.00

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. $2.00

ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. $2.00

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. $3.00

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. $2.00

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. $2.00

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΝΕΑ ΑΠΛΗ
ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ
ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

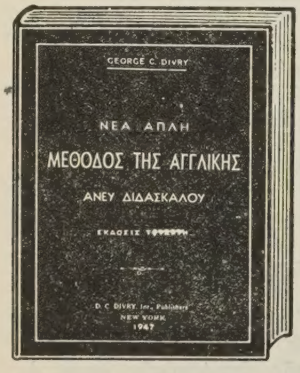

Ὑπὸ G. C. DIVRY.—Ἡ νεωτάτη καὶ ἁπλουστάτη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων πάσης ἀναπτύξεως καὶ ἡλικίας. Γλῶσσα ζωντανή, ὅπως τὴν ὁμιλεῖ καὶ τὴν ἐννοεῖ σήμερον ὁ λαός. Διάλογοι ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Ἀμερικανικὴ προφορά, ἀπολύτως ἀκριβής. Μέθοδος κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Νεωτάτη Πέμπτη Ἔκδοσις 1952, πλήρης, μόνον $3.00.

IN ENGLISH
GREEK COOKERY
By N. TSELEMENTES

Greek Cooking simplified in English recipes by the famous author-chef and international authority on Greek and Oriental Cookery. Introduces the Greek American public to the delicious and appetizing Hellenic dishes, pastries and sweets. 300 recipes, 240 pages. $3.00.

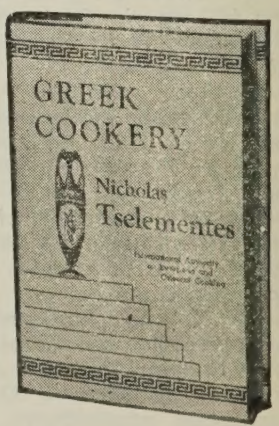

Ἡ Ἑλληνικὴ Μαγειρικὴ ἁπλοποιημένη. Τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ Τσελεμεντὲ εἰς τὴν Ἀγλικήν. Μέτρα Ἀμερικανικά. 300 συνταγαί, 240 σελίδες. **Τὸ μόνον πλῆρες καὶ τέλειον βιβλίον τοῦ εἴδους του.**

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

293 SEVENTH AVE.
NEW YORK 1, N. Y.